

Antep'de doğdum, 1980'de doğdum. Tam 12 Eylül'den birkaç ay önce Temmuz'da doğdum. Doğum günüm maalesef evet, darbeden birkaç ay önce, fakat doğum günümde Türkiye'nin en kara günlerinden biri olan Sivas katliamı günü. 2 Temmuz ve ben o gün 13 yaşındaydım. Televizyonda 13 yaşına rağmen canlı canlı o katliamı izledik, o günden beri doğum günü kutlamıyorum. Ya, evet tebrikleri falan alıyorum ama doğum günümü kutlamıyorum.

Nasıl bir yerde doğdum, babam 13 yaşında Antep'e gidiyor. Köyden Antep'e geliyor 14 yaşında, abisiyle birlikte. İki çocuk burada yalnız yaşamaya başlıyorlar, fabrikalarda çalışıyorlar. Tabi köyde yoksul bir aile. Sonra babam fabrikada sendikayla tanışıyor. İlk örgütlülük 12 Eylül öncesi böyle başlıyor. Babam politikleşiyor, amcam kısmen politikleşiyor. Babam sonra işte sendikada görev alıyor yani işyeri anlamında, oradan Emegın Birliği'nde örgütleniyor. Yarı feodal,(Gülüyor.) çoğunlukla örgütlü bir ailede doğdum. Annem 19 yaşında beni doğuruyor. 18 yaşında evleniyor, 19 yaşında beni doğuruyor, köyden geliyor. Babamla aynı köylüler.

Bunları niye anlatıyorum? Feodallikten hiçbir zaman kurtulamamış ama örgütlü mücadeleye de gönülden bağlı bir ailede doğdum. Yani babam sendikayla tanışmasıyla, bizim şekillenmemiz de daha henüz biz dünyada yokken bile aslında başlamış. Annem iki anneli özlü, üveyli bir ailede büyümüş ama dedem çok tatlı bir insandı, çok erken yaşta kaybettiler dedemi. Dayılarım üniversitede örgütleniyor, kız kardeşlerini etkilemeye çalışıyorlar. Halam döneminde özellikleriyle işte 80 öncesi köyler bile politikken, işte köyde dayımlar, babamlar falan işte böyle işte köyden dışarı çıkmış, politikleşmişler ve köyü de politikleştirmeye başlamışlar. Köyde film gösterimleri, kitap okuma günleri falan yapmışlar. Böyle haliyle annemler başta olmak üzere, köyde birçok insan bu durumdan etkilenmiş. İşte annemle babamın evliliği evet görücü usulü olmuş ama bunun üzerinden şekillenmiş, yani babam örgütlü yaşamdan hiçbir zaman ayrılmamış, annem bu örgütlü yaşama ya sen ne yapıyorsun dememiş. İşte 12 Eylül'de babam tutuklanıyor, 90 gün gözaltında kalıyor ve ben üç aylığım, annem köye gidiyor. Sürekli bir köy bağlantısı. Hala öyledir, çok severiz köyü. Hem köy hayatı, böyle yani tüm çocukluğumuz boyunca hem şehir hayatını öğrendik. Hepimiz okuduk, kuzenlerim falanda okudu. Tüm ailemizi, 12 Eylül ve öncesi örgütlenmiş o birkaç tane erkek ailenin tüm düşünsel yapısını değiştirmişler. Hala da demokratik, herkesin rahat, laik, seküler yaşadığı bir ailemiz vardır. Yani tüm geniş ailemiz böyledir. Kızların okumaması hiçbir zaman söz konusu olmadı ya da işte kız çocuklarına mirasın bırakılmaması falan hiç söz konusu olmadığı bir aile olduk. Ki bizim burada köyde falan bunlar hala söz konusu. Böyle

bir ailede büyüdük.

Çocukluğumuz dediğim gibi böyle hafta sonu gelse de, özellikle baharda falan cuma olsa, okul kapansa hemen köye gitsek. İşte yaz tatilinin tamamı köyde geçer, işte dediğim gibi köy yaşantısında bir sürü şey de öğrenip... hem böyle güzelliklerini, özgürce köyde kuzenlerimle gecelere kadar, gece yarısına kadar saklambaçlar oynayıp. Köyün öbür tarafında hiç annemlerin haberi olmadan elimize böyle yufka ekmekleri verirlerdi. Kuzenlerimle falan hep birlikte giderdik. En büyük benim, işte 4- 5. sınıfa gidiyorum, boy boy kardeşlerim kuzenlerim falan. Hep birlikte patlıcan falan közler yedik yani biz yapardık. Ekmeği götürürdük, orada domates, patlıcan(Gülüyor.) bilmem ne falan ne varsa toplar közler, bir de benle yaşıt bir dayım var onunla birlikte yapardık, tüm gün boyu orda olurduk. Ne o, ceviz beklemeye giderdik, işte üzüm beklemeye giderdik(Gülüyor.) ama üzümleri yedik. Ellerimiz simsiyah, cevizlerin hepsini yemiş (Gülüyor.) olur öyle gelirdik falan. Böyle çok güzel geçti bu anlamıyla.

E tabi ki 12 Eylül sonrası şekillenen eğitim sistemi içindeydik ama bir taraftan evde örgütlü insanlar sürekli gidip geliyorlardı. Politik yaşantı vardı ve ondan da etkileniyorduk. İşte yanlış anlaşılmasın bir Atatürk karşıtlığı falan değildi ama mesela hiçbir zaman saygı duruşunda ya da böyle beden eğitimi dersinde rap raprap yürütüldüğümüzde, hiç bir zaman isteyerek falan yapmadım. Çünkü eğitim sistemi evde tartışılıyordu, işte darbenin sonuçları evde tartışılıyordu ve biz 8-9 yaşında olmamıza rağmen bunları duyarak, bunlara bir tepkiyle büyüdük. Yani o askeri düzenin dayatıldığını aslında öğrendik, dolayısıyla dediğim gibi bu tür şeyleri okulda falan yapmamıza rağmen isteyerek yapmadık.

Ben en büyük çocuğum. Ailemin (Gülüyor.) birçok acemiliğini yaşadım bu anlamda. Özellikle eğitim hayatımın şekillenmesi ya da cinsel anlamda ergenliğe giriş süreçlerinde falan annem çok acemiydi çünkü annem de küçüktü, bildiğini yaptı. Evet, çok sağduyulu bir kadındı, çok ilerici bir kadındı ama bu konularda biraz acemilikleri oldu, kardeşlerimde bu anlamda daha iyiydiler. Yani bir işçi ailesiyiz. Bütün şeyleri, böyle ekonomik vesaire sıkıntılara rağmen kızlarımı ne pahasına olursa olsun okutacağım, okutmam gerek diyen bir anne babam ve bildikleri kadar bizi iyi yönlendirmeye çalıştılar. İşte annem kıyaslar yapıyordu. Teyzem var, bizim köyde ortaokula giden ilk kızdır. İşte sonra maliyede işe girmiş falan. Annem sürekli mesela teyzemle kıyaslardı. İşte bak teyzenin ekonomik özgürlüğü var. Oturduğu ev, onların arabası var bizim arabamız yok işte, sen de okursan, kardeşlerinde senden etkilenip okuyacaktır. İşte sen okursan teyzen gibi olacaksın, işte

daha rahat olacaksın, bak benim kendi param yok teyzelere destek olamıyorum. Bir teyzem çok genç yaşta dul kalmıştı, o da köyde oturmaya başladı. İşte teyzene yeterince destek olamıyorum ama teyzen daha rahat destek oluyor, bunu bile görebilirsin falan filan diye, bana sürekli böyle yani muhtemelen kardeşlerime de bu tür uyarılarda bulunuyordu.

İşte babam annemle en ufak bir tartışmalarında şey yapardı, eve o gün para bırakmadan giderdi. Saat beş buçuk gibi babam eve gelirdi ama işte saat 12'de yemek yemiş ve çok ağır bir işi vardı. Et Balık Kurumunda çalışıyordu. Et Balık Kurumu'nda hamal olarak çalışıyordu babam. Yorucu ve zor bir işi vardı. Akşam geldiğinde de evde yemeğini isterdi. Yani ne kadar örgütlü olsa bile babamın böyle, en başta söyledim ya, yarı feodal(Gülüyor.) hatta bazı konularda tam feodal tutumları vardı. Ekonomik anlamda en sık gördüğümüz şey, feodal tarafı buydu yani daha doğrusu feodal de değil, tam eril tarafını ekonomik anlamda gösteriyordu. Dediğim gibi en ufak bir tartışmada o gün eve para bırakmayarak ekonomik şiddet uyguluyordu anneme ve akşam eve geldiğinde yemek isterdi. İşte bayat yemeği yemeyi sevmez babam, hala da öyledir. İşte annem, ne demek yani bu? Dediğim gibi yani ekonomik şiddetin aile içindeki en görünür halidir işte. Tartışmada hemen işte para vermemek, onu parasıyla tehdit etmek, kendine bağlı kılmak. Bunları çok sık yaşadık. Yani sonuçta Türkiye'deki sosyalist hareket bu konuda, erkeklik konusunda özellikle 12 Eylül öncesi biliyorsunuz sınıfta kalmış bir harekettir. Yani hani o anlamda şey, çok büyük eksiklikleri var. Hala da büyük eksiklikleri olmasına rağmen bu sıralar bunu tamamlamaya çalışıyor Türkiye sosyalist hareketi, bunu aşmaya çalışıyor. Bunlar bizi şekillendiren şeylerdi.

Biraz önce teyzem örneğini verdim. Ben lise birde, benim için mesela dönüm noktasıydı lise bir. Lise birde teyzem çalıştığı için işte *** oldu, ilkokula başlayacaktı. Ben teyzemlerde kaldım. Sabahleyin kalkıyorduk. Kahvaltısını yaptırıyordum, kıyafetlerini giyiyorduk, ben de hazırlanıyordum, teyzemin eşi ***'ı okula arabayla geliyordu, yakındı onun çalıştığı iş yeri. Beni alıyordu, ***'ı alıyordu, ***'ı okula, beni okula bırakıyordu, sonra kendi işte öğle arasında işe gidiyordu. Akşam tekrar ***'ı, beni, teyzemi alıp teyzemlere geliyorduk. Ben hafta arası onlarda kalıp hafta sonu kendi ailemin yanına gidiyordum. Fakat beni şekillendiren tarafı şu oldu. Teyzemin eşi de evet 12 Eylül öncesi politikleşmiş hatta babamlarla tanışıklıkları ve teyzemle evlenme meselesi de bu örgütlü yaşam üzerinden olmuş. Fakat teyzemin eşi, ikisi de işten gelir, teyzem benle ilgilenir, benle sohbet eder, yemek hazırlar, *** amca yatar.(Gülüyor.) Bildiğin yatar yani. Ki teyzemin işi daha yorucuydu, daha stresli bir işti, o daha rahattı. Buna rağmen o hiçbir şey

yapmaz, teyzem yemek hazırlar, hepimizi çağırır. Yemek yeriz. *** amca tekrar yatar, teyzem ***'ın derslerine bakar, mutfağı temizler, evde yapılacak işleri yapar. *** amca hala yatar, yani bildiğin uyurdu yani. Sonra biz hepimiz yatma saati olunca da *** amca kalkar. Ben salonda yatıyordum. Televizyon salondaydı. *** amca kalkar, pat diye televizyonu izlemeye başlar. Ben orada yatmaya başlıyorum yani ben orada yatacağım ve nihayetinde sabahleyin kalkacağım. Şey, üzülüyordum teyzeme. Anneme de söylemişim. Yani teyzemin parası var ama teyzem çok çalışıyor, çok yoruluyor, ben de mi öyle olacağım? Yani erkekliği o dönem çok sorgulamıştım. Yani çalışacaksam ben de mi böyle olacağım? Hem işte çalışacağım, geleceğim çocuk, yemek falan, çok üzülüyordum teyzeme. Hatta şey, birkaç defa bunu ayrıntılı hatırlamıyorum ama biz evdeydik teyzemle. *** amca sonra gelecekler, teyzeme sürpriz olsun diye işte böyle makarna yapmıştım, yemek yapmıştım. Teyzem hani gelsin rahat etsin, onun haberi olmadan yani falan yapmıştım. Böyle işte bir kere böyle patatesli falan bir yemek yapmıştım. Amaç teyzemin yükünü hafifletmek yani böyle çok üzülüyordum çünkü teyzeme dediğim gibi anneme söyledim, anne teyzemin durumu çok kötü yani çok zor, çok yoruluyor teyzem, diye. Sonra bir ara şey yaşadım. Acaba ben çalışmasam mı, yani hem dışarıda çalışmak hem gelip evde annemle aynı işleri yapmak falan ben okumasam mı falan diye düşündüm. Sonra lise üçte, işte ÖDP'nin kuruluş süreciydi, benim kardeşim astım hastası, en küçük kardeşim. Atlattı nihayet. Tedavisi için babamla birlikte ben de Ankara'ya gitmişim. Çünkü benim de bağırsaklarımda bir sıkıntı vardı. Tam da ÖDP'nin kuruluş şenlikleri vardı. İşte kuruluş kongresine gittik hep birlikte. Büyük bir coşku. İlk kez öyle bir ortama girmiştim. Evet, Antep'te daha önce bir sürü böyle şenlikler falan olmuştu ama orası çok politikti. Her tarafta böyle pankartlar, sloganlar, acayip bir ortam. Çok böyle etkilenmişim, çok beğenmişim. Sonra babamla falan yani onlarla birlikte direkt ÖDP'ye gitmişim. İlk örgütlülüğüm de orada başladı zaten. Yani ailem böyle örgütlü olmasaydı ben örgütlenir miydim, bunu bilmiyorum ama yani hani sonra baktım, orada işte çevre ile ilgili bir sürü şey söyleniyor. İşte çalışma hakları ile ilgili bir sürü şey söyleniyor, kadın hakları ile ilgili bir şeyler söyleniyor, ha demek ki kadın hem dışarıda hem de evde çalıştığında bir eşitlik söz konusu olabilir dedim ve evet, mantıklı olan bu. (Gülüyor) Kadın dışarıda çalışmalı, ekonomik özgürlüğü olmalı ama bunu erkekle birlikte yapmalı. Biz tabii babamla da evde çeşitli konularda didişmeye başlamıştık işte hepimiz. Ben lisedeyim, kardeşlerim ortaokuldalar. Biz bu arada üç kız kardeşiz. Bir annem evde. Dört kadın var, babam tek başına hepimize yetiyor. Evet rahattık, arkadaşlarımızla rahat çıkıyoruz, her yere rahat gidiyoruz, kılık kıyafetimiz. İşte kenar semtte oturuyorduk ama üçümüz de oraların

tek bisiklet süren kız çocuklarıydık ve sadece erkek arkadaşlarımız vardı orda. Çünkü bizle birlikte bisiklet süren başka çocuk olmadığı için erkeklerle bisiklet sürüyorduk. Ve o erkek arkadaşlarımız evimize gelirler, annelerimiz babalarımız onları tanır, ailelerini tanır falan böyle gayet normal ilişkiler var. Ama etrafta biz şey duyduk işte, bizlerle ilgili bir sürü dedikodu bilmem ne falan filan duyunca biz oradan taşınmak zorunda kaldık. Yani annem, babam üç tane kızımız var ve burası hiç uygun değil, taşınalım dediler ve maalesef o mahalleden taşınmak zorunda kaldık ki hala çok seviyoruz biz üçümüz de orayı.

Babamın değişimine başladık biz bir taraftan. Yani hepimiz dediğim gibi rahatız ama evdeki despotluk yani evet despotluklarını (Gülüyor.) falan hiçbirimiz artık kaldırmaz olduk. Yani bizimle böyle konuşma, niye böyle söylüyorsun, çayını sen de alabilirsin, niye anneme böyle hiç yoktan bağıryorsun falan. Babama bildiğin çıkışmalarımız olmaya başladı. Dediğim gibi ya, ben artık ÖDP'de örgütleniyordum ve babama buradan da bir karşı çıkışım olmaya başlamıştı. Yani sen partidesin, yöneticisin, orada bunu savunuyorsun fakat şey yok yani bunda bir tutarlılık yok. İşte eve gelen partili arkadaşlara babamı şikâyet etmeye başladık. Babam evet, kendini toparlamak zorunda kaldı. Ne kadar toparladı? Hala biz aynı sıkıntıları yaşıyoruz babamla, yani babam 65 yaşında, annem 60 yaşında ve hala ikisi de oturuyorken annemden çay isteyebiliyor. Ha diyor, doğru diyor ben alabilirim değil mi? Doğru söylüyorsunuz falan, şey yapıyor ya da işte kendi kalkıp çayını aldığı anda, sana vereyim mi, falan diyor. Evet yapıyor ama haksızlık da yapmayayım babama. Bizde hiçbir zaman halıları annem tek başına yıkamadı ya da sobayı tek başına kaldırmadı, duvarları tek başına temizlemedi, her şeyi babam yaptı. Annem bir de bel fitiği hastasıydı, her şeyi babam yapardı. Annem sadece işte yanında durur, su tutar vesaire bunları yapardı ama babam her bunları yaptığı anda kıyamet kopardı evde. Sonra biz büyüdükten sonra anneme şey demeye başladık, ya bu ya yapsın ağız tadıyla ya da yapmasın, biz yaparız. Yani böyle yapacaksa yapmasın. Babama da bu konuda söylemeye başladık. Yani böyle yapacaksın yapma kardeşim, burnumuzdan getiriyorsun, biz yaparız annemin işini falan. Tamam falan, bir şey mi dedik falan der, babam böyle. Babam velhasıl evet, gerçekten değişti. Biz olmasaydık değişmezdi, yani evde dört tane kadının olması.

Annem, bu arada ÖDP sürecinde annem de örgütlendi, gitti çalışmaların içine girmeye başladı. Annem bugüne kadar, işte 12 Eylül'den itibaren hiç kimse, işte geliyorlar, toplantılar yapıyorlar, konuşuyorlar ediyorlar. Hiç anneme dönüp de sen ne düşünüyorsun, ya işte bizim böyle bir

çalışmamız var sen de gelir misin, al sen de şunu oku falan dememişler ki annemin bu anlamda zemini olmasına rağmen. Sonra ÖDP'den bir kadın işte geliyor evimize, annemle arkadaşlık kuruyor falan. Sonra kadın, kadını örgütlüyor. Hani kadın kadının yuvasıdır, yurdudur. Yani kadın örgütlüyor yine annemi. O götürüyor partiye, konuşuyor, sen ne düşünüyorsun diyor, katılır mısın diyor. Annemi bir kadın örgütlüyor. Annem hala örgütlü, HDP yöneticisi, milletvekili aday oldu, muhtar aday oldu, eş başkan oldu, gözaltına alındı, tutuklanma kararı çıktı falan. Ama yani annem de babam da gönülden bağlılar mücadeleye, çok inanıyorlar. Evet, çok böyle teorik donanımları var mı yok mu yani çok o anlamda şey değiller ama mümkün olduğunca okuyorlar, gündemi takip ediyorlar ama bence en kıymetlisi gönülden bir bağları var. O, onları ayakta tutuyor yani. Bu pandemi sürecinde müthiş boşluğa düştüler. Çünkü yıllardan beri hemen hemen her gün partiye gidip geliyorlar, çalışma içine giriyorlar, insanlarla görüşmeye gidiyorlar. Ama pandemi sürecinde evdeler (Gülüyor.) yani hiçbir şey yapamıyorlar falan. Hepimiz bu anlamda bir boşluğa girdik.

İlk gençlik yıllarım böyle geçti. Sonra üniversite yıllarım başladı. Üniversite yıllarımı, tabi bu arada ben lisede çok iyi kitap okuyordum, sadece ben okumuyordum, etraftaki bütün arkadaşlarıma kitap okuyordum, okutturuyordum. Yıllar sonra tesadüfen caddede bir liseden arkadaşım ile karşılaştım, işte senin sayende ne kadar çok kitap okudum biliyor musun, (Gülüyor.) hayatımın en çok kitap okuduğum dönemim, seninle arkadaş olduğum dönemdi. Çok mutlu olmuştum. Üniversite yıllarımda çok kitap okuyarak geçti. Şimdi biz, ben 16 yaşına kadar, Yukarıbayır var Antep'te, Yukarıbayır'da oturdum. Yukarıbayır daha çok işçi, emekçi mahallesidir. Maraş katliamından sonra Maraş'tan çok göç almış bir semttir. Yani Kürt, Alevi ve emekçilerin yaşadığı bir kenar semt, işçi semti, büyükçe bir semt orası. Tabi biz, o dönem çok böyle Kürt, Alevi komşularımız vardı işte. Biz o ayrımı bilmiyorduk tabi ki. Daha sonra biraz daha ortaokula falan gittikten sonra o ayrımı öğrendik. Biz Sünni ve Türk kökenli bir aileyiz. Onlar Kürt'tü, Alevi'ydi. İşte kömbe yaparlardı, çok güzel kömbeleri vardı. İşte şey vardı, komşumuz böyle büyük sinide kömbe yapardı. Kömbe, bir çeşit bir börek. Altına bir hamur koyuyorlar, içine ortasına harcı koyuyorlar, üstüne tekrar hamur koyuyorlar, büyük ekmek fırınlarında pişer. Kadın o büyük sininin, ki kalabalık bir aileydiler, büyük sininin yarısını sokakta bize dağıtırdı. Yani geçerken mis gibi kokar. Kadın onun yarısını bize, işte çocuklara dağıtırdı. 5 -10 tane çocuktuk sokakta. Misal biz kömbe yapmazdık. Aleviler yapardı, Alevi'lerin kömbesidir, Kürt'lerin kömbesidir işte. Bereketli Kürtler vardı. Bunlar daha çok politik olmaktan ziyade niye bereketli Kürt denildiğini ben öyle kodlamıştım yani bereketten sözcük anlamı olarak. Meğer bir yöreymiş, (Gülüyor.) sonra çok sonra öğrendim.

Bereketli Kürt deyince ben şey diyordum yani hani bunlar her şeyi bırakmışlar, sadece işleri güçleri para kazanmak. Böyle algıladığım Kürtler (Gülüyor.) sonra meğer Adıyaman yöresinde bir Bereketli diye bir yöre varmış, oradan bereketli Kürt'lermiş şimdi, böyle bir semtti.

Antep'te gördüğümüz belli başlı yerler vardı. Şimdi dayımlardayım, mühendis o. Annemlerin örgütlenmesini ya da politikleşmesini diyeyim, örgütlenmesini demiyeyim de, annemlerin politikleşmesini sağlayan dayım mühendisti. Devlet Su İşleri'nde çalışıyordu ve onlar çarşıda apartmanda oturuyorlardı. Onlara giderdik. Onların orada park vardı. Dayım bizi parka götürürdü ya da işte yazları bir iki defa lunaparka götürdü bütün kuzenlerimizle bizi. Dayımlara gitmek mesela bir şeydi bizim için nasıl, apartmana gitmek ve evlerinin yanındaki parka gitmek bizim için güzeldi, yani günlük hayatımızın dışında olan bir şeydi. Park, bizim orada park yoktu mesela, hiç yoktu park bizim orda çocuk parkı. Ben mesela hatta ilk parkta tahterevalliye orda binmiştim, dayım öğretmişti bana. Sanırım üçüncü sınıftaydım. Dayımlar daha önce Antep'te yaşamıyorlardı. Sonra pikniğe giderdik. Antep biliyorsunuz ya da tahmin edersiniz ki böyle kebab falan çok yenen bir yer, iyi besleniriz yani.(Gülüyor) Antepliler haftanın bir günü, cumartesi pazar günleri Antep'te iki tane orman vardır, Burç ormanları ve Dülükbaba ormanları. İki ormana da üstten baktığımız zaman, samimi söylüyorum, yangın çıktığını sanırsınız, gerçekten. Bizim evimiz, şu anda oturduğum yer, Burç ormanlarına çok yakın ve bildiğin yangın var gibi ormanın üstü böyle dumanla kaplanıyor. Biz de işte, ama çekirdek ailemizle değil, geniş ailemizle işte teyzemler, dayımlar, amcamlarla falan biz de her hafta olmasa bile işte belirli zamanlarda pikniğe giderdik ve çok eğlenceli geçirdi. Hatta babamın arkadaşlarıyla giderdik. Antep'i öyle tanıyordum. Yani Antep'te pikniğe gidilir, apartmanların olduğu yerde parklar vardır, bizim orda park yoktur işte oraya çarşıya falan giderken özenli giyinilir, işte güzel kıyafetler giyeriz, annem ruj sürer falan öyle. Ama bizim evde öyle değildir yani herkes salaştır falan. Bir de biz her ay hastaneye giderdik. Babam gençliğinde tüberküloz hastası oluyor ve biz de taşıyıcı olarak doğuyoruz. Çocukluğumuz sürekli penisilin yemekti ve ayda bir üç kardeş, annem tek başına otobüslerde bizi hastaneye götürerek geçti. İlkokul 4. sınıf pardon ben 3. sınıfa kadardı. Ve nasıldı, saatte bir Yukarıbayır'a otobüs vardı. İşte şey, sigorta hastanesi, babam sigortalı çalıştığı için, sigorta hastanesinden bir tane otobüs vardı saat başı, o da işte çarşının içinden Düztepe. Bizim Yukarıbayır'a benzer ama Yukarıbayır'dan daha büyük, daha gettolaşmış bir semttir Düztepe, oradan geçer. Şimdi Düztepe'ye çok otobüs olmasına rağmen Düztepe'de oturanlar Yukarıbayır otobüsüne de biner, dolayısıyla bir tane otobüs çok kalabalık olur. Ben şeyi çok hatırlıyorum. Şoförün yanında çok gittiğimi hatırlıyorum. Şoför sol

tarafına, kapı tarafına alıp orada ayakta gittiğimi. Onlarca defa gitmişimdir. Çok kalabalık olur, annem bir yerde, annemin kucağında diğer kardeşim, başka bir yerde ben şoförün orda falan böyle, giderken çok kalabalık olmuyordu ama gelirken otobüsler çok kalabalık oluyordu. Hala da çok kalabalık otobüs falan dolmuş, otobüs görünce (Gülüyor.) direkt fakirlik aklıma gelir. Yani yoksuluz ve kalabalık otobüslere binmek zorundayız. Sonra öğrendim, hayır toplu taşıma böyle bir şey değilmiş. Yani hem ucuz hem nitelikli olabilirmiş, olmalıymış. Yani o yaşadıklarımız bize evet, siz fakirsiniz, yani doğru kodlanmış, verilen mesaj yerine doğru ulaşmış, siz fakirsiniz ve böyle gideceksiniz. Hastanede ayrı bir çile yaşadık, her birimiz bir kuyruğa, işte ilaç kuyruğu, fiş kuyruğu, yerlerde falan. Yani düşünsene en büyük benim, 9 yaşındayım ki daha küçüktük benden itibaren, o hastane ayrı bir çileydi. Dediğim gibi Antep zengin ve fakirin bir çocuk gözünde böyle park ve otobüsle şekillendiği bir şehirdi.

O zamanki Antep, komşuluk ilişkileri bakımından biraz önce söylediğim gibi Kürtlüğün, Aleviliğin, Maraşlı olmanın, Adıyamanlı olmanın, Kilisli olmanın hiçbir şekilde fark etmediği, herkesin birbirinin evine rahat girip çıktığı, çocuğunu rahatlıkla bıraktığı. Evinin anahtarını bıraktığın çok rahat yani, bu anlamda o etnik ayrımları falan biz hissetmedik, sadece dediğim gibi yani biraz daha büyüdükten sonra çeşitli şeylerle işte kömbe örneğinde olduğu gibi biz yapmayız, Aleviler kömbe yapar gibi kodlamalar oldu.

Şöyle, Antep siyaseten her zaman için böyle çok göç almış. Bu aldığı göçler hep ekonomik nedenlerle olmuş göçler. Yani politik Kürtler işte 90'larda buraya politik nedenlerle gelmemişler, evet Adana'ya, Mersin'e politik nedenlerle gitmişler ama buraya daha çok ekonomik nedenlerle gelmişler. Burada iş imkânı yaratılmış, hem tarım hem sanayi var. Buraya gelen işte Kürt göçüyle, iç göçle gelen insanlar ekonomik nedenlerle gelmişler, burada da öyle gettolaştılar. Ve bunlar çok politik olmadıkları için, buraya da politik nedenlerle gelmedikleri için şehrin yapısını, politik yapısını bu anlamda çok değiştirmediler, devlet de buna çok izin vermedi. Yıllarca burada Newroz kutlamak, 1 Mayıs kutlamak yasaktı. İlk 1 Mayıs kutlaması 99, evet 99 1 Mayıs'ına izin verildi, basın açıklaması şeklinde yapıldı. Düşünebiliyor musunuz? Antep'te 99 yılına kadar 1 Mayıs kutlamak yasaktı, neden? Çünkü bu insanlar politize olabilirdi. Gelen Kürt'lerin ve buradaki işçi sınıfının, ciddi bir organize sanayi var Antep'te. Beş kısımdan oluşuyor, üç farklı yerde çok büyük, binlerce emekçinin çalıştığı bir sanayiden bahsediyoruz. Buradaki işçilerin politikleşmesini, buradaki Kürtlerin de politikleşmesini istemeyen bir yapı var. Dolayısıyla burada hiçbir zaman

bizim yaptığımız eylem, etkinlikleri, basın açıklamalarını izinli ya da izinsiz, polis hiç müdahale etmez, bir çatışma, bir karşı karşıya geliş kesinlikle olmaz. Çünkü bunun sonuçları artabilir, o yüzden biz burada hiç böyle şeyler yaşamayız.

Evet, şu anda insanlar etnik kimliklerinden dolayı birbirlerine, a sen Alevi misin? Olsun ya bir şey olmaz, yine iyi insanlarsınız. Bu tür şeyler maalesef var. Yani Kürtler, Aleviler burada ciddi anlamda öteki de. Suriye savaşından sonra Kürtler bu defa Suriyelileri ötekileştirmeye başladılar yani. Suriyeliler şu anda ciddi bir nüfus ve Kürtler onları ötekileştiriyorlar çok kötü bir şekilde. Yani kendileri bunu yaşamış olmasına rağmen, hatta hala yaşıyor olmasına rağmen, Suriyeliler ciddi sıkıntılar yaşıyorlar yani bu anlamda. Bu çok büyük bir sorun, sonra zaten ciddi bir ekonomi ve savaş burada hissediliyor. Bütün saldırılarda buradan geçen savaş uçakları ve helikoptere tanıklık ediyoruz. Burası biliyorsunuz Suriye savaşında en çok göç alan yerlerden biriydi. Ciddi trajediler gördük burada, çocuklar, kadınlar çok kötü durumdalar. Bir sürü şey var, kamplar var ve insanlar o kamplarda kalmak istemiyorlar, gerçekten insanlık dışı yerlerde yaşıyorlar ve çalışıyorlar.

Sınıfsal olarak Antep, Antep'te ya çok zenginsin ya çok yoksulsun. Burada Porsche jiplerin haddi hesabı yok ama çöpten beslenen insanların da haddi hesabı yok. Ekonomik krizi biz burada çok ciddi bir şekilde yaşadık, yaşıyoruz da hala, savaşı da çok ciddi bir şekilde hissettik, yaşıyoruz ama bu biraz önce söylediğim etnik ayrışma, maalesef bunların hepsinin üstünü örtmeye yetiyor.

Şimdi söylemedim ama ben bir öğretmenim ve biraz önce söylediğim gibi Yukarıbayır bölgesinde. Antep'te çalıştığım süre içinde hep o bölgede çalıştım. Şimdi 10 yıl çalıştım oralarda, sonra ihraç edildim. Daha önce 6 yıl Diyarbakır'da çalıştım. Şimdi orada çok fazla Suriyeli yoksul insan vardı ve onlarla sohbet ettiğimde hep şey söylediler, biz tabi ki orada çok normal bir yaşantımız vardı, dükkanımız, evimiz, arabamız her şeyimiz vardı, çocuklarımız iyi okullarda okuyordu. Ama biz orada her şeyimizi bırakıp buraya gelmek zorunda kaldık, çünkü işte komşum kapımın önünde öldürüldü, ağabeyim evimizin içinde öldürüldü, yemek yerken evimize bomba düştü. Bunlar direkt insanların, insanlardan duyduğum sözlerdi. Ve biz gelmek zorunda kaldık, gelmek istemiyorduk ama biz bunu yaşadık sonra geldik, yoksa gelmeyecektik. Artık savaş evimizin içine kadar girdi ve biz savaşa katılmak istemiyorduk yani. İşte ne Özgür Suriye ordusunu tutuyoruz, ya onları zaten tutmayız, ne de Esad'ı tutuyoruz. Ama böyle bir durumda biz Esad'cıyız çünkü o, bizim ülkemiz, onlar dışarıdan geldi gibi şeyler söylüyordu. Bunlar direkt kadınlardan duyduğum şeyler bu arada.

Biz savaş biterse hemen gideceğiz çünkü burada evimizde yere açacak halımız yok, çocuklarımızın üstünü örtecek bir tane battaniye yok, evimizde çocuklarımızın üzerine ceket örtüyoruz. Yerlerde de kartonlar var. Ben bunları duydum insanlardan. Tabii bireysel olarak bu insanları kurtaramazdım ama elimden gelen, direkt velimdi, o ocuk benim sınıfıma geliyordu, yüzlerine bakıyordum ve annelerinin söylediği. Evlerine gittim bu arada hepsinin de.

Kadınlar bunu nasıl yaşıyorlar? Bir ekonomik boyutuyla yaşıyorlardı ne yapacağımızı bilmiyoruz, çocuğumuza ne yedireceğimizi. Tüm olanı kiraya veriyoruz, Antep liler çok vicdansız, biz buraya gelmek zorunda kaldığımız için bizden çok yüksek kira alıyorlar. Evlerini görseydiniz, inanın var ya nasıl, herhalde o ev daha önce bir depo olarak falan kullanılıyordu, bir bodrum kat ama o gün yani bundan 7 yıl önce, o insanlar oraya 350 lira para veriyorlardı. Yani yer toprak, demir pencereler var yani çok eskiydi. Bir lamba sarkıyor ve yerde evet kadının dediği gibi kartonlar vardı. Kadın diyor yani bize, burada biz kendi derdimize düşmüşüz ama bize burada kadınlar saldırıyor, işte eşlerini ellerinden alacağız diye bakıyorlar. Biliyorsunuz burada Suriyeli çocukları, genç kadınları, ikinci üçüncü eş olarak, özürlü erkeklere, engelli erkeklere eş olarak aldılar, alıyorlar da hala alıyorlar. Kadınlar kendilerinin bu anlamda erkeklerini ellerinden alan, işte onların yuvasını yıkan kadın olarak bakmalarından çok rahatsızlar. Erkekler tarafından çokça tacize uğruyorlar ve görüştüğümüz kadınlar bize şey diyorlar, siz erkeklerin taciziyle nasıl baş ediyorsunuz, lütfen bize bu konudaki deneyimlerinizi anlatın. Biz erkeklerin tacizleriyle baş edemiyoruz diyorlardı, diyorlar da hala. En büyük şey dediğim gibi bu. Yani çocukları, zaten çocuklar çok kötü durumdaydı, biraz daha o iş rayına oturdu. Yıllarca, 4-5 yıl, bu çocuklar okul çağında orada mesela. O savaştan önce okula gidiyorken eğitimlerine ara verildi bu ocukların. Eğitime devam edenler bir süre 1. sınıfa alındılar, orada kaçınıcı sınıf olursa olsun 1. sınıfa alındılar. Fakat o ocuk mesela 9 yaşında, burada 1. sınıfa gidiyor. Böyle abuk sabuk işler yapıldı, sonra Suriye müfredatıyla bazı okullar açıldı, işte mesela tam gün olan okullar saat 2'den sonra boşalıyor, orada Suriyeli öğretmenler, Suriyeli müfredatıyla ders vermeye başladılar. Türkiyeli insanlar buna da karşı çıkmaya başladı. Bizim okullarımızı, okullarda buna dair kampanyalar yaptılar, imza topladılar, bizim okullarımızı kullanmasınlar diye. Çok kötü bir şey. Yani ben gücüm yettiği kadar ya da işte Eğitim-Sen buna karşı, işte çocukların eğitim haklarına dair çeşitli şeyler yaptık, yapmaya çalıştık o dönem okullarda. Ama genel bir karşı çıkış olduğu için birçok okulda, bizim okullarımızı kullanmasını istemiyoruz Suriyelilerin, diye kampanyalar yapıldı. Zaten ocukların bu yoksulluktan dolayı uğradıkları tacizler, tecavüzler ya da işte peçete vs. satmaları, insan ticaretine

maruz kalmaları, onlar zaten çok kötü, çokça konuşuldu. Böyle yani durum, içler acısı Suriyeliler açısından.

Antep birçok tarafla değişti yani. Tüm Türkiye’de olduğu gibi kadınlar daha çok eğitim aldı ve kadınlar değiştiler. Kamusal alanda daha çok oldular, sosyal yaşantıları değişti. Daha önce kadınlar sadece günler yapıyorlardı işte bir araya geliş gidişte. Akraba günleri, komşu günleri falan yapıyorlardı hani altın günleri vs. Ama şimdi kadınlar çokça bu günleri mesela şöyle değiştirdiler, parklarda, kafelerde, bu belediyenin sosyal tesislerinde hatta günlerini öyle yapar oldular. Ya da işte benim de çevremde olan insanlar, arkadaşlarıyla sinema günleri ya da işte yüzme günleri falan yapar oldular. Kenar semtte kadınlar sadece, evet yani belki daha çok ekonomik anlamda bir şeyler katılmaya diyor ama bu belediyenin yaptığı kurslarda çok fazla şeye katılıyorlar. Evet, orada dini dersler falan da yapılıyor ama bir taraftan pastacılık, işte ahşap boyamak, vitray vs. ebru sanatı falan öğreniyorlar. Çok gidiyor kadınlar, yani ben çok şaşıyorum, Antep’in her tarafından bu kurslara katılan kadınlar var. E, tabii ki kadınlar artık eskisi gibi değil, çarşı pazara daha rahat gidiyorlar, oturup bir yerde yemek yiyorlar. Daha önce ben hatırlıyorum, biz lisedeyken falan burada dürümcülerde falan kadınlar oturup yemek yemezdi, kadınlar çarşıya gelirken bir şey yer, tekrar gider evinde yedi. Ama şimdi kadınlar dürümcülerde oturup dürüm yiyorlar, çarşıya pazara yalnız çıkıyorlar. Ben e, komşularımız çarşıya giderken birlikte giderlerdi. Annem işte bir kaç arkadaşıyla, teyzemlerle falan birlikte giderlerdi, yani hani bunun sebebi sadece güvenlik değildir, muhtemelen o dönem daha güvenliydi (Gülüyor.) ama herhalde çocuklar açısından daha kolay olsun ya da birlikte öyle bir alışkanlık vardı. Ama şimdi kadınlar pekala yalnız her şey yapabiliyorlar. Tek başına çarşıya da çıkıyor, ... tanımaya da başlıyor. E, tabii bu durum iç göçle gelmiş kadınlar açısından biraz daha sıkıntılı. Yani şimdi Vatan mahallesinde, beyaz yazmalı bir anne tutup da işte hadi ya ben şu çarşıya gideyim de bir hava alayım, şurada oturayım falan diyemiyor tabii ki. Ama mesela oradaki genç kadınlar başörtüsünü bağıyor, okula gidiyor. Yani başörtüsü bu anlamda kadınları bence Türkiye'nin her yerinde daha da özgürleştirdi. Yani tırnak içinde, özgürleştirdi diyeyim, en azından eğitim hakkını daha iyi kullanır oldular başörtüsüyle. Burada da öyle oldu iç göçle gelmiş genç kadınlar, çarşıda her yerde çok rahat çıkıyorlar, geziyorlar, alışverişlerini yapıyorlar herkes her şeye ulaşabiliyor.

Bu neye bağlı inanın bilmiyorum yani, kadınların değişimi muhtemelen kendileriyle ilgilidir. Yani kendileri yaptılar bu değişimi. Ama salt şeyle mi ilgili ekonomiyile mi ilgili? Değil yani, gayet

yoksul semtlerden genç kadınlar da rahatlıkla pantolon giyiyor, başörtüsünü bağlıyor çarşıda dolaşiyor. Yani bu etki sadece AKP'de değil, Suriye savaşı bu muhafazakarlaşmayı çok fazla gösterir oldu. Antep'te bizim çocukluk zamanlarımızda, annelerimiz yani hani evde iş yaparken normal yazma bağlarlardı, keçik derler hatta. Böyle yazmayı şuradan alır tepesinde bağlar, saçlarını falan öyle topluyor, rahat iş yapsın diye. Evde keçik yaparlardı iş yaparken falan ama düğüne giderken herkes bizde elbisesini giyer, topuklu ayakkabısını giyer, saçını açar düğüne öyle giderdi.

Ama evet, sadece ben Türkiye'de de değil Dünya'nın bir muhafazakarlaşma içinde olduğunu görüyorum ve bunu gözlemlerim. Birkaç yerde de buna dair gözlemler okudum. Şimdi bu muhafazakarlaşma tüm Türkiye ve Dünya'da varken, Suriye savaşı bunu Antep'te çok fazla görünür kıldı. Çünkü Suriye'den gelen kadınların çok büyük bir kısmı başörtülü hatta kara çarşafı. Dolayısıyla burada bir anda sanki bütün kadınlar kapalıymış gibi oldu çünkü bir anda binlerce kadın geldi, ağırlıklı kadın ve çocuk Antep'te olanlar. Çünkü erkekler günü birlik savaşa gidip geliyorlar özellikle kamplarda. Şimdi şehir bir anda kapalı, çarşafı, tesettürlü kadınlarla doldu. İşte araba Suriye'de, Suriye'de erkekler sanki araba kullanıyor trafikte kadın sayısı azaldı. Başörtülü kadın sayısı dolmuşta, otobüste bütün her yerde çok fazla arttı. Dediğim gibi kara çarşafı kadınlar da arttı. Müthiş bir görüntü şeyi oldu yani hani fiziken bunu çok görebiliyoruz. E tabi bu yaşantıya da yansıdı. Şimdi bütün kadınlar yani Türkiyeli olan kadınlar biliyorsunuz bir anda AKP'nin şeyiyle etkisiyle, bir anda başörtüsü bağladı, tesettür giymeye başladı falan böyle. Burada da tabi ki bu oldu. Keçik bağlayan kadınlar türban gibi bağlamaya başladılar yazmalarını, türban şeklinde bağlıyorlar artık. Yani keçik yapan çok az kadınlar ve de işte kadınlar ya kapalı ya açık. Buraya Suriye'den gelen seküler kesim çok çok azdı, burayı bir basamak olarak kullandılar, buraya geldiler İstanbul'a ya da yurt dışına gittiler. Ama buradaki etkileri Antep'teki kadınların, zaten iç göçle gelen kadınlar da büyük oranda başörtülüydü. Antep'teki kadınlar dolayısıyla ya kapalı ya açık haline girdiler direk, büyük oranda da kapalı. Ben mesela çok böyle kısa elbiseler, etekler giydim. Ben iki yıldan beri rahatsızlık duyuyorum çok da evet yine de giyiyorum ama rahat giyemiyorum. Çok rahat şort giydim, sırtım açık yani gayet açık giyinen bir kadındım ben, giymeme rağmen rahat edemiyorum, kendimi rahat hissetmiyorum. Kadınlar da bakıyorlar çünkü bana artık, ondan da rahatsızım yani. Antep'in en lüks semtinde de rahat edemedim. Çarşıda, pazarda, kafede falan arkadaşlarımla otururken, dolmuşta, otobüste de rahat edemedim. Ama inatla giyiniyorum hani, (Gülüyor.) bu durumdan da rahatsız oldum işte ben de ay kendime çeki düzen vereyim değil yani, alıacaklar. Yani kendi muhafazakarlaştı diye ben de muhafazakarlaşıp da onun gibi yaşamak

durumunda değilim. Hala da ha şeyi de söyleyeyim, alkol tüketimi mesela Antep'te insanlar Ramazan'da herkes oruç tutar ama herkes alkol de tüketirdi. Hani böyle çok 90'larda çok muhafazakâr, çok böyle dindar olan insanlar da şimdi Antep'te gayet böyle yurdum insanı, insanlar herkes alkol tüketirdi. Piknikte biz işte anne babalarımız alkol içer, düğünlerde çok rahat, mahallede düğün yapılır herkes rakı içerdi, bira içerdi gençler ama şimdi mesela öyle bir durum yok. Biz evet inatla ısrarla evimizin balkonunda şarap da içiyoruz, rakı da içiyoruz, bira da içiyoruz ama bir kaç yıldan beri biraz daha tedirgin içiyoruz yani içmemize rağmen. Ama daha önce parkta, biz ben hatırlıyorum, biz üniversitedeyken falan arkadaşlarımızla parkta oturup birer bira içerdik ama şimdi ben yani 40 yaşındayım ben bunu yapamam herhalde. Yani muhakkak bir tacize bir şeye maruz kalırız. Bir de insanlar artık ben dindarım diye alkol tüketmiyorlar, yani böyle oruç tutan insan alkol tüketmiyor artık. Ama eskiden yoktu böyle bir şey, herkes içerdi düğünde, bir araya geldiğinde, sevdiği insanlarla, ailesiyle bir araya geldiğinde herkes alkol tüketirdi. Yok ama öyle tamamen bir ayrışma söz konusu oldu. AKP iktidarı gittiğinde, büyük oranda, ben sadece Eneslerin, Büşraların isimde kalacağını düşünüyorum. Ya evet, hiçbir şey etkilenmediyse bile çocukların isimleri kaldı (Gülüyor.) yani Muhammetler, Enesler kalacak. Ama büyük oranda başörtülü kadınların daha hani açılacağını, hani şeyde çıkmıştı ya ne zamandı bir kaç, iki yıl önce miydi? Bu imam hatip liselerinde, gençlerin Deizim etkisinde daha çok kaldığı. Şimdi bunun AKP'yle daha da hızlanacağını, bu muhafazakâr görüntünün hızla silineceğini düşünüyorum çünkü insanlar daha çok, yani her kesimden işte en alt gelir grubunda olan bir insan, ya işte AKP beni bir işe koyar diye daha muhafazakâr bir yaşantı içinde. İşte daha orta gelirde olan insanlar, olduğu konumu korumak için muhafazakâr bir görünümde, daha üst düzeyde olan insanlar da aman aldığım ihaleler elden gitmesin, olduğum işte kazancım, aldığım kazancımdan olmayayım diye muhafazakâr bir hal içinde. Yani toplumun her kesimi bir çıkar ilişkisiyle AKP'ye bağlı aslında. Dolayısıyla muhafazakarlık da tamamen şekli. Evet, ciddi eğitim çalışmaları yapıyorlar, bunu işte okullardan tutun televizyonla, bütün sembolleriyile hayatımıza bu muhafazakarlığı hatta Sünni İslam inancını her şeyiyle sokuyorlar. Bundan kurtulmak çok kolay olmayacaktır ama yine de ben bu çıkar ilişkisi çözüldüğü gibi birkaç yıl içinde, bu muhafazakar görüntünün en azından değişeceğine inanıyorum da, şeye inanmıyorum bunların iktidardan gideceğine inanmıyorum. (Gülüyor.)

Kadınlar kapanıyorlar ama bir taraftan da böyle, gayet her şeyi işlerine geldiği gibi de kıvırıyorlar. Yani işte benim evime geliyor yani evime gelmesi farz misal ya hani geldiğinde gayet böyle açık bir kıyafet o tesettürün altından açık bir kıyafet çıkıyor. Ya da işte, ya geçenlerde gördüm hatta kadın tesettürlü dizine kadar çıplak(Gülüyor.)alttan. Dizine kadar çıplak kadın yani böyle bir muhafazakarlık olamaz yani dinde kadın ayak bileğine kadar ancak açık olabilir yani bana sadece şeklen bir kapalılık gösteriyor. Dolayısıyla bu erkekler için de geçerli, yani erkek muhafazakâr bir erkek, fiziksel görüntüsüyle belli olmuyor ama pekala kendini arkadaş ortamlarında falan da, o muhafazakar yaşantının altından hovardalık da yapıyor af edersin. (Gülüyor.) Tutup da dinle bağdaşmayan düşünceler içinde de olabiliyor. Dolayısıyla bunların hepsinin ben ciddi bir çıkar ilişkisi, azdan çoktan bir çıkar ilişkisi, bir görüntüden ibaret olduğunu görüyorum.

Hatay'da okudum ben, 99 ile 2003 arası okudum, sınıf öğretmenliği bölümünde okudum. Ben aslında hiç öğretmen yani hiç demeyeyim ama çok veteriner olmak istiyorken (Gülüyor) öğretmen oldum. Annemin benim yaşantımda etkisi çoktur, hala da çoktur yani bir sürü şeyimi anneme hala söylerim. Hala öğrenirim ve çekinirim ya yani 40 yaşınayım, annemden çekinirim ben. Annem bana bir kızsız utanırım, annem evime geleceği zaman ben evimin sağını solunu falan toparlarım, bulaşığım varsa hemen makineye atıyorum falan böyle. Çekinirim annemden ama yani bu bir korku değil, çok severim, bağılıyım yani anneme.(Gülüyor) Bence kız çocuklarıyla anne arasında bir bağ var yani. Şimdi annem bana şey dedi, o dönem hiç çevremizde veteriner yok ben de hayvanları çok seviyorum, çok ilgiliyim çocukluktan itibaren yani böyle bir yaşında falanken. Babamın o tutukluluk döneminde biz annemle köyde kalmışız, ben bütün hayvanların taklitlerini yapıyormuşum, bir yaşında olmadan. Bütün, hayvan ahırından çıkmazmışım, tavuk kovalarmışım, köpekten korkmazmışım falan öyle. Hala da bütün hayvanları çok seviyorum, elimden geleni yapıyorum, şu anda da bir kedimiz var. Şimdi veteriner olmak istiyorum ama veteriner algısı burada hep şey işte, inek doğurtur, koyun yani koyunları yeni yeni bakar işte yani şey çiftçi işi yapar, ... falan yok. Ben de diyordum ki, ben kendimi anne böyle ineği doğurturken düşünebiliyorum falan, diyordum anneme. (Gülüyor.) Niye doğurtamaz mışım ya, vardır bunun yolu yöntemi, bütün doktorlar niye, erkek mi falan diyordum. Sonra şanssızlık ya, dayımın eşinin yeğeni geldi, adam İstanbul Üniversitesi'nde okuyor, veterinerlik okuyor. Ben tam tercihler yapıyorum. Ama anneleri alt tercihlere bir-iki tane veterinerlik yazma konusunda ikna etmişim. Adam geldi, annem dayımlarda, aynı sitede oturuyoruz dayımlarla. Dedi gelsene, gittim dayımlara. Adam İstanbul Üniversitesi'nden mezun olmuş, fakat işsiz bir veteriner. Beni aldı dedi bak ben

erkeğim, Türkiye'nin en iyi işte okullarından birinde okudum, fakat işsizim. İşte bir yıl mı iki yıl mı olmuş. Dedi yapma, bölüm çok zor bir bölüm, tıptan daha zor, biz tıpçılar kadar çalışıyorduk falan filan. Hayda, nereden çıktı bu adam (Gülüyor.) şimdi. Ve ben ağlaya ağlaya o yazdığım iki-üç tane veterinerlikleri silmek zorunda kaldım. Ve adam çok zengin oldu, (Gülüyor.) acayip zengin oldu şimdi. Sonra ben Hatay, sildiğim Hatay veterinerlik o yıl yeni açılıyor, Hatay veterinerliği sildim. Tek, sınıf öğretmenliği tercihim o veterinerliğin yerine, (Gülüyor.) sınıf öğretmenliğini tercih ettim. Ama annem bana şunu söyledi dedi ki, kızım hayvanlarla uğraşmaktansa insanlarla uğraş. (Gülüyor.) Hayatımı değiştiren cümle oldu.

Üniversiteye gittim, Hatay küçük bir yer ama çok rahat bir yer. Ekonomik anlamda ucuz, öğrenci şehri, Hataylı şehri. Yani Hataylılar okur Hatay'a gelir, işte çalışır zorunlu görevini yapar Hatay'a gelir, evlenir Hatay'a gelir. Çünkü çok rahat kendi kültürlerini başka yerde çok rahat yaşayamıyorlar. Ben rahat bir öğrenci, yani şöyle rahat, Hatay anlamında rahattı. Ama ailemizin en ekonomik, en çok ekonomik sıkıntı yaşadığı bir dönemde okudum. Çok kitap okudum, üniversiteden inanın liste gibiydi ha, hiçbir şey öğrenmedim, yani akademik olarak üniversiteden çok samimi söylüyorum hiç bir şey öğrenmedim. Sabahleyin nerden aklıma geldiyse, fen bilgisi öğretimi dersimiz vardı, kadın şey söyledi, ya onu anlattı işte kadın karşımıza farklı çıktı, saçları sürekli yağlı, kirlı pasaklı bir kadındı, o gün saçları yağsız. Arada bir saat boşluğu varmış eve gidip banyo yapmış gelmiş, ya düşünebiliyor musunuz? Üniversitede bize, biz üçüncü sınıftayız, kadın bizle derste bu muhabbeti yapıyor bu nitelikte. Yani akademik kadro yok, sadece bölüm başkanımız yardımcı doçentti. Kadın doçentliğini dil bilmediği için alamıyordu. Böyle bir yerde üniversite okudum. Akademik kadro yok herkes okutman, neydi araştırma görevlisidiler. Yani dediğim gibi sadece bölüm başkanımız yardımcı şeydi, yardımcı doçentti. Dediğim gibi akademik olarak hiçbir yani öğrendiğimiz her şeyi göreve başladıktan sonra ve kendi bireysel gayretlerimizle, KPSS'ye çalışırken falan filan birazcık bir şeyler öğrendik.

Onun dışında sosyal yaşantımız vardı üniversitede, bol bol içtik. Hataylılar gibi biz de bol bol içtik üniversite yıllarımızda, bol bol saz söz muhabbet yaptık arkadaşlarımızla, bol bol siyaset yaptık. Türkiye'nin en rahat olduğu dönemlerdi. Tabi hayata dönüş operasyonlarının olduğu, F tipi tipi açlık grevlerinin olduğu, sonra 2001 krizini üniversitede gördüm. Hayatımıza bir sürü terim girdi işte devalüasyon falan girdi yani. Öyle bir yıllardı, ben örgütsüzdüm o yıllarda çünkü ÖDP'den ayrılmıştık biz bir grup olarak, daha sonra da örgütlenmedim. Sevgilim vardı, o örgütlüydü fakat

onların, ya o EMEP'liydi daha sonra evlendik biz onla fakat boşandım. Benim şu anda ikinci evliliğim ama hiç bir zaman EMEP'te örgütlenmedim, bunu bir inatla yaptığımı falan da iddia etmişti sevgilim ama yani yok. Bir inatla değildi, EMEP bana uygun bir örgüt değildi, örgütlenmedim ama bol bol kitap okudum. Her şey okudum, çokça roman okudum, şiir okudum, gazete, dergileri okudum, edebiyat okudum, psikoloji okudum. Çok okudum üniversite yıllarımda bol bol içtim ve okudum.

A, daha önce aşık olmuştum. (Gülüyor.) Daha önce aşık olmuştum tabi, lisede okulun en yakışıklı çocuğu benim sevgilimdi. (Gülüyor.) Çok yakışıklı (Gülüyor.) yani ben şaşıyorum o bana nasıl aşık olmuştu? Ben olmuştum, bilmiyorum ama ilk aşkım oydu, çok yakışıklı, okulun en yakışıklı adamıyla çıkmıştım. İki, iki buçuk yıl da sevgili olduk. Sonra tabii onla ayrılığımız şöyle, ben politik yaşantıya başladım, o beni anlamıyor. Onlar Antep'in yerlisi, yiyeyim, içeyim, gezeyim, para kazanayım. İşte babası esnaftı. E, ona da kitap okuttum okuttum da o şey olmadı, yani hani o böyle bir örgütlenmedi falan öyle.

Sonra işte benim değişimlerim iyice tavan yaptı ve yok ben o değişimi çok gördüm. Ben ÖDP'ye gidip geliyordum, o ÖDP ne ya, falan diye yani. Posta gazetesinin her köşesini okuyorum ben de, diyordu bana. (Gülüyor.) Öyle hani, yani iyi bir adamdı ama ilk aşkım oydu. Daha sonra bir ay ya, işte üniversitedeki sevgilim, o kadar bildiğin bir tane daha girdi. O da değişti, o daha böyle entelektüel, yaşı büyük, şiirle, resimle uğraşan, partili ÖDP'li bir gençti. Sonra o da bana çok şey gelmişti, lümpen gelmişti yani hani, senin hayatın hep böyle mi gidecek? Yani hayata tutunmak için hiç bir şey yapmayacak mısın? Hadi ben üniversiteye gidiyorum, hoşça kal. Sen bana şiirler yazmaya devam et, falan oldum. Sonra üniversiteye gidince de işte evlilik dahil on yıl falan birlikteydik. On, on bir yıl birlikteydik. Uzunca bir süreydi, tabi hayatımın birçok şeyini, şekillendirdi o ilişki. O da iyi bir adamdı, yani kesinlikle kötü değildi ama olmadı yani hani, bana kesinlikle çok şey kattı, çok şey öğretti, çok şey öğrendik, birlikte büyüdük onunla. Ama çok da yıprattı böyle son yıllarda. Çok yıprattı, çok tüketti artık dengesizleşmişim çünkü kendi de dengesizleşmişti, artık ciddi sorunları vardı. Çok temel sorunları vardı onlarla baş edemiyordu, baş edemez de. Çünkü kendi dışında şeylerdi. Ailesiyle ilgili ciddi sıkıntılar vardı ve bunu kaldıramıyordu, o sıkıntıları bana da yansıtıyordu. Derken onunla öyle ayrıldık, sonrasında evlendim.

Ya biz zaten birlikte yaşadık yıllarca yani üniversitede önce ikimiz de yurtta kalıyorduk. Sonra eve

çıkılmıştı bir arkadaşıyla birlikte, ben çoğunluk işte yurttan izin alıyordum, evde kalıyordum, birlikte yaşıyorduk yani. Her şeyimizi ortak yapıyorduk zaten yani paramız da ortaktı ikimiz de parasızdık. E, o üstüne bir de yalnızdı yani annesini yeni kaybetmişti, bir kaç yıl önce annesini kaybetmişti, babanın sıfır desteği işte, arkadaşları kendi çalışıyordu falan. İşte ben sadece işte Başbakanlık, benim kredisi ile geçinmek zorundaydım. İkimiz de çulsuzduk yani hani ciddi parasızdık ve birlikte işte ben çalışmaya çalışıyordum, o çalışmaya çalışıyordu. İşte oradan buradan falan derken her şeyimizi ortak yapıyorduk, sonra da zaten 3. 4. sınıfta da birlik, yani sadece ikimizin olduğu değil, başka ev arkadaşlarımızın da olduğu ortak eve çıktık. Cinsel yaşantımız falan vardı zaten yani ilk günden itibaren cinsel yaşantımız vardı. E, sonra göreve başladı, Diyarbakır'a tayini çıktı. O, benden bir yıl öndeydi çünkü o ikinci sınıftayken ben birinci sınıftaydım. Sonra ben de mezun olduktan sonra ben de Diyarbakır istedim, ben de Diyarbakır'a gittim. Farklı ilçelerde çalışıyorduk orada, şey bir yıl orda kaldı hafta sonları görüştük çok zor oldu, sonra ben işte hatta yalnız kalıyordum Diyarbakır'da. Köye gidip geliyordum, ikimiz de köyde çalışıyorduk. Benim ikinci yılımda, o Diyarbakır Silvan'daydı. Silvan'daki evimi yani bana taşındı Silvan'a gidiş geliş yapmaya başladı, sonraki yıl da evlendik zaten ben Silvan'a tayinimi istedim, birlikte iki öğretmenle bir köyde çalıştık birlikte. Bir yıl Silvan'da kaldık köye gidiş geliş yaptık, üç yıl da köyde kaldık, lojmanı yaptırdık üç yıl da köyde kaldık. Sonra buraya geldik, buraya, meslek hayatımın biraz ayrıntılarını anlatmak istiyorum eğer uygunsa.

E, çünkü bu kaldığım yerden direkt tekrar Antep'e gelme hikayemiz vardı. Yani şöyle Diyarbakır'a ben gittiğimde dediğim gibi Silvan'daydı, ben Diyarbakır'da ben yalnız kalıyordum. 50 km uzaklıkta bir köyde çalışıyordum, Çınar'a bağlıydı köy. .... dağın eteklerinde bir köydü. Ben ilk köy çıktığı, yaşasın işte köy enstitüleri tekrar ayağa kalkıyor falan (Gülüyor.) hani, tabi mümkün olduğunca idealist, işte köyde çalışacağım, ne güzel bir köy öğretmeniyim falan. İşte bir de köy şey, okul küçük bir okul değildi 8-10 öğretmenin olduğu falan bir okuldu. Çok sevinmişim ama gel gör ki haritada köy yok yani.(Gülüyor.) Milli Eğitim'de olan Diyarbakır Milli Eğitim'de, haritada o köy yok. Allah Allah falan, sonra tesadüfen orada bir öğretmen bana şey dedi, ben burayı biliyorum, benim arkadaşım orda çalışıyor. Diyarbakır'da kalıyorlar, servis tutmuşlar, gidiş geliş yapıyorlar. A, dedim çok iyi tamam ben bu köydeyim dedim. Ama şimdi ben oranın coğrafyasına dair hiç bir şey bilmiyorum. Ben üniversitedeyken .... tayini çıkmıştı, bir iki defa yanına gelmişim. Ama Diyarbakır'da öyle Hasanpaşa Han'ını gezmiştik, Sur'ları gezmiştik, Silvan'da bir kaç gün kalmıştım o. Yani evet, Diyarbakır'ın bir politik halini falan tabi ki bilmekteyim ama coğrafik

olarak orayı hiç bilmiyorum. İşte Çınar, Karacadağ şehrin güneyinde, Silvan kuzeyinde tam ters yönlerdeler. Şimdi ben, iyi dedim köye gideceğim, ben Karacadağ falan işte aslım Karaçdağlıyam ama nasıl bir dağ bilmiyorum. Karacadağ'ın bir volkan dağı olduğunu, oraların sadece kayalık olduğunu, (Gülüyor.) hiç toprak olmadığını ilk gün öğrendim.(Gülüyor.) Evet, hiç toprak yok, her yer kaya. Evler kayadan yapılmış, işte mesela bir köy değilse, bir iki tane ev varsa o kayaların içinde, o evi göremiyorsun. Ya insanlar da öyleler, donuk kaya gibi duygusuz, ya tabi ki duyguludur ama hiç yansıtmıyorlar duygularını. Çocuklar da öyleler, yani böyle o kadar donuk çocuklarla çalıştım ki orda. Ben gittim oh, dedim iyi tamam köy falan filan gidiyoruz ama kayaların, yolu kayaları oyarak yolu açmışlar, çok dağınık bir alan değil ama işte o kayalar o volkan donmuş. O volkanlar nerden yol verirse, yol asfaltı nereye dökülebilirlerse oraya dökmüşler. Çok eski yüz yıllık, iki yüz yıllık taş köprülerin üstünden geçerek gidiyorduk. O kadar güzel köprüler vardı ki. Ben gittim yolda hiç ağaç yok, köyde birkaç tane küçük küçük dut ağacı var, köyün bir tarafı bozkır, bir tarafı kayadır. (Gülüyor.) Yazları koyunların susuzluktan öldüğü köy, o okulun susuzluktan koktuğu bir ..... En kıdemli öğretmen 8 yıllık müdürümüzüzdü. Ondan sonra en kıdemli öğretmen benle birlikte 3. yılını çalışandı. Onun dışında da hep işte iki yıllık benim gibi yeni başlamış arkadaşlardı.

Yani güzel tecrübeler oldu, benim hayatımın dönüm noktasıdır göreve başlamak. Duygu, evet bir duyarlılığımız, her yere işte gönlümüzü yetirmeye çalışmak ya da işte herkesin acısını hissetmeye çalışmak, bunlar zaten olan şeylerdi ama göreve başlamak benim duygu anlamında dönüm noktalarımın, üç dönüm noktamdan birincisiydi. Çok çok duyarlılaşmaya başladım, çocuklara bakışım, çocuklara yaklaşımım yani merhamet duygum direkt değişti göreve başlamakla. Yani göreve başlamanın beni bu anlamda değiştireceğini hiç tahmin etmemiştim. Ama merhamet duygum kat be kat arttı, duyarlılığım kat be kat arttı. Dolayısıyla ben o duygu değişim günlerimi çok zor çok sancılı da geçirdim, çok ağladım ama, bende çok kalıcı etkisi oldu. Sonra Diyarbakır'da, orada çok yoksulluklar gördüm, o Karacadağ çok yobazdı. Şey Hizbullah'tan, hemen hemen bütün köyler Hizbullah köyüydü. İlkokul birinci sınıftaki çocuğa başörtüsünü açtıramıyordum. Köyde genç kadınlar, işte 13 yaşından sonra çocuklar, bütün kadınlar kara çarşaf giyiyordu, bildiğin kara çarşaf giyiyordu. Ben işte abla diye gittiğim kadın, bir bakıyorum çocuk. Öyle yerlerdi. Sürgün aldım orda işte, müdür işve cilve yapmadığımız için arkadaşla birlikte, o yazık benim yüzümden gitmek zorunda kaldı. Beni gönderebilmek için onu norm fazlası, beni norm fazlası çıkarabilmek için onu da norm fazlasına çıkarması gerekiyordu, o da benle birlikte

sürüldü.(Gülüyor.) Sendika panosunu ilk işte okula ben getirdim, benden başka sendikalı arkadaşlar olmasına rağmen hiç kimse sendika panosu falan getirmemişlerdi. E, müdür benden de, birkaç arkadaş ona işve cilve yapıyordu ki adam evliydi. Konyalı faşist bir adamdı. Nasıl tutunmuşsa orda tutunmuş, Kendi ilk tayin yeri orasıymış, sonra ağabeyi inşaat mühendisi olmuş, ağabeyi mi kardeşi mi ne zıkkımsa, o gelmiş, ciddi böyle ihaleler falan alıyordu ağabeyiyle birlikte. Kadın öğretmenlerden kendine işve, cilve yapmasını bekliyordu, ders saatinde çağırıp kendiyile kahve içmemizi falan istiyordu. Sonra ben sendikal çalışma falan yapmaya başladığımda, sendikalı arkadaşlar falan beni öğretmenler odasına girer oldu. Sonra bir 23 Nisan, Allah'ın dağında 23 Nisan provası diye bir şey, ben burada merkezi okullarda çalıştım öyle bir şey görmedim, Allah'ın dağında 40 derece sıcaklıkta bütün çocukları çağırdı, 23 Nisan'dan bir gün önce, 23 Nisan kutlaması yaptı. Programı hazırlayan arkadaşlarımızın programını beğenmedi. Öğretmenler odasında bir sürü küfür etti, ben de dövdüm. E, yani sen kime küfür ediyorsun diye yüzünü tırmaladım böyle. Sürüldüm yani sonra. (Gülüyor.)

İlk köye yürüyerek gitmek zorunda kaldım o kara çarşafı olan köye, seçtiler beni oraya gönderdiler, o birlikte, belli bir yere öğretmen servisiyle gidiyorduk. Ondan sonra servis gitmiyordu, biz de ..... birlikte dağa vuruyorduk. Çok güzel görüntüler var oraya dair böyle ..... dereler gördüm, martılar gördüm, pirinç tarlaları gördüm orda, sonra değirmen gördüm ilk kez, çok güzel görüntüler var. Kaval çalan çobanlar gördüm, böyle keçe minderlerde oturdum. Güzel hindi etleri yedim, çok böyle şeydi, yani hani benim için özel iki yıldız. Birçok konuda çok özel iki yıldız, güzeldi. Ama tabi orada kadınların ve çocukların ikinci planda olmasını acayip gördüm. Erkekler Karacadağ bölgesinde çalışmıyorlar, sadece tarlada. Hayvanlarda kadınlar ve çocuklar çalışıyor, erkekler gerçekten çalışmıyorlar. Ama mesela daha sonra Silvan'a gittim. Silvan'da erkekler çalışıyorlar tarlada, hayvanda erkekler çalışıyorlar ama bunun sebebi din midir nedir bilmiyorum. Ama Karacadağ bölgesinde harmanı kadın kaldırıyor, samanı kadın yapıyor, şey sürüleri bağ bayıra çocuklar götürüyor, erkekler geziyorlar, oturuyorlar. Erkekler hiç bir şey yapmıyorlar Karacadağ bölgesinde. Zaten çalıştığım, o yürüyerek gittiğim köyde, erkeklerin büyük bir kısmı 90'larda, bir kısmı Hizbullah'a katıldığından dolayı ölmüş, bir kısmı da hala cezaevindeydi Hizbullah'tan. Tabi kötüydü hani kötü şeydi böyle, çocukların bakışları donuk, kız çocuklarını zaten sadece 1. 2. sınıfa gönderiyorlardı. Ondan sonra kız çocuklarını okutmuyorlardı. Orada bir üçüncü sınıf vardı, sınıfta

sadece üç tane kız öğrencim vardı, 45 kişilik sınıfta. Hepsi erkekti, okul sonradan açılmış, erkekler de artık ergenlerdi çoğu, artık bıyıkları falan çıkmış, sesleri kalınlaşmıştı ama hala 3. sınıftaydılar. Öyle değişik bir tecrübeydi orası benim için. Coğrafyası çok güzeldi, dediğim gibi yani sırf kaya ama kaya ve su o kadar güzel bir coğrafya oluşturmuştu ki. Dediğim gibi atlar falan çıkamayacağı için develer kullanılıyordu. Zemin kaya olduğu için su toprağa gitmiyor ve pirinç yetiştiriliyordu, göletlerde martılar uçuyordu, çok değişikti.

Sonra benle çalışan öğretmen arkadaş tayinle Antep'e gelmişti. O da yanı boşaldı, ben de böyle çok zorluk falan yaşadığım için yani, işte evlenelim birlikte de çalışalım, dedi. Ya, dedim birlikte çalışmayalım, başka okulda çalışalım, evde birlikte, okulda birlikte işte olmaz falan, dedi yok gel gel rahat edersin, dedi. Hayatımın en rahat 4 yılını yaşadım. (Gülüyor.) Hakikaten mesleki anlamda. 4 yıl birlikte çalıştık, 3 yıl dediğim gibi köyde kaldık. Köy tecrübesi bambaşkaydı, köy öğretmeni olarak. Karışık bir köydü yarısı şeydi, korucu olmuşlardı, diğer yarısı da koruculuğu kabul etmemişlerdi ama bundan dolayı ciddi bir ayrışma yoktu. Herkes birbirinin düğününe gidiyordu, davetine gidiyordu, birbirlerine oturmaya gidiyorlardı. Arkadaşlıkları iyiydi ama sadece seçim dönemlerinde bir ayrışma yaşanıyor, o da çok bariz bir ayrışma değildi. Yani yine korucu olup da HDP'ye oy verenler vardı. Ama şey mesela köyün %75'i HDP'ye oy veriyorsa %25'i AKP'ye oy veriyordu. Öyle diyeyim yani hani. Köyde kadınlarla, kızlarla çok iyi diyaloglarım oldu. Hala onlarla görüşüyorum, gurur duyduğum çok güzel işler yaptım orada. Bunu hiç mütevazılık yapmadan söyleyeceğim yani. Kadınlar, kızlar orada sadece kendi çekirdek ailesindeki erkeklerle oturup birlikte yemek yiyorlardı. Ben orda erkeklerle oturduğumda yemek yediğimde garipsiyorlardı. Ben şey diyordum, ya siz şimdi, ha çok ilginçtir bir, yanında oturup birlikte yemek yiyorlardı onu böyle ailede çok sıcakkanlı bir adamdı, çok sosyal bir adamdı. Onunla oturup yemek yiyorlardı, onun yanında oturup sohbet ediyorlardı, birlikte oturuyorlardı. Ama onun dışında hiç bir yabancı erkeğin yanında oturup yemek yemiyorlardı. Ben oturduğum zaman, bu nasıl erkeklerin yanında yemek yiyebiliyorsun, diyorlardı. Ben de a, siz nasıl oturamıyorsunuz, siz nasıl yemek yemiyorsunuz, diyordum. Kürtçe öğrendim onlardan, kadınlara okuma yazma kursu yaptım. Tabi pardon şeyi söylemeyi unuttum en başta, göreve başladığım ilk yıllarda şeyin çelişkisini çok yaşadım, çok ağladım bundan dolayı da oradaki çocukları asimile ediyorum. Bunun çelişkisini çok yaşadım. Sendikada da bunu konuştum yani ben bu işin içinden duygu olarak çıkamıyorum, teorik olarak çıkamıyorum. Bunlar işte, siz Kürt'sünüz, buralısınız, Mardinlisiniz, kendi kendinizi asimile ediyorsunuz, bununla nasıl baş ediyorsunuz? Bunu çok konuştum insanlarla, tatmin olmadım. Evet,

ben o çocukları asimile ettim. Bunun çelişkisini çok yaşadım. İşte arkadaşlar teorik olarak bana hep şey söylüyorlardı herkes, ya işte şey olarak düşünme, işte biz kendi dilimizle, evet yaşamak istiyoruz ama biz şeyi de resmi dili de öğrenmemiz gerektiğini düşünüyoruz. Ben de şey diyordum tabi doğal olarak, tamam da sen kendi dilinde okuma yazma öğrenmiyorsun, kendi dilini sadece konuşuyorsun, kendi dilinde de okuma yazma öğrensen. Resmi dil olarak bunu öğrenmene, ben eyvallah diyeceğim. Ama bu olmadan benim size sadece Türkçe öğretip, Türkçe okuma yazma öğretmek, bu asimilasyondur ve ben bunu işte halkların kendi kaderini tayin hakkına aykırı buluyorum. Ben kendimi çok kötü hissediyorum ya istifa etmeyi falan düşündüm yani bundan dolayı, tayin isteyim gideyim ben bu işi yapmayayım falan, dedim. Ama nihayetinde bu benim işimdi ve yaptım. Köyden ayrılırken çok ağlayarak ayrıldım, ama köyden ayrılma sebebim artık orada çok sıkılmıştım, çok küçücük bir dünyamız vardı. İnternet falan çok kısıtlıydı. Çok çalışkan bir adamdı, köye 8 tane bilgisayar getirtmişti, internet bağlantısı, uydu bağlantısı falan getirtmişti. Ama buna rağmen internetimiz falan kısıtlıydı. Yani annemlerle telefonla konuşurken telefonu böyle tavana yapıştırıyorduk, yukarı tavana yakın bir yere yapıştırıyorduk. Kulaklıkla böyle yukarı kanepenin üzerine çıkararak zar zor konuşuyorduk. İnternet aynı şekilde, yani hani hava bulutlu olunca uydu çekmiyordu, internet bağlantımız gidiyordu, dolayısıyla dünyaya kendimi çok uzak hissediyordum. Olan birçok olayı birkaç gün sonra öğreniyorduk. İşte Evrensel gazetesine üyeydik, gazete geliyordu Silvan'a ama ne zaman Silvan'a giderse ve ben ne zaman Silvan'a gidersem. Bazen oluyordu haftada bir gidiyorduk ve olan olayları işte elektrik yoksa ya da internet yoksa gazete geldiği zaman öğreniyorduk ancak. Sonra ben çok sıkıldım, dedim, ben gitmek istiyorum artık yeter, dedim. O, birkaç yıl daha kalma taraftarıydı, ben artık şey dedim, e ben gidiyorum, geliyorsan gel. Bunu dememe rağmen köyden çok ağlayarak ayrıldım. Çünkü ciddi gönül bağı kurdum. Ha orda gurur duyduğum bir şeyi anlatmadım, şimdi ben oraya gittiğimde ilk kurduğum kız vardı, kız çocuğu vardı. Bunlar sekizinci sınıfa kadar biliyorsun zorunluymdu. Zorunlu eğitime işte ilkokul 5'e kadar köyde okuyorlar sonra taşınmalı eğitimle Silvan'a gidiyorlar. 8.sınıfa kadar Silvan'a gitmişler, okumuşlar. Ben geldiğim yıl bu kızlar mezun olmuşlar, sonra bunlar çok istekli, çok hevesli kızlar ve çok aydınlıklar yani akılları açık, öğrenmeye açıklar. Ben zamanla bu kızlarla tanıştım, birlikte dağ bayır yürüyüşe gidiyorduk kızlarla. .... gidiyorduk, lojmana geliyorlardı, sohbet ediyorduk falan böyle. Bu kızlar okumak istiyorlardı ve ben bu kızlara da kitap verir oldum, bu kızlara da bir sürü kitap okuttum. Okuduğum kitapları veriyordum. Daha önce okumuş olduğum kitapları veriyordum falan. Bu kızlarla ciddi böyle bağ kurduk. Sonra ben eşime şey dedim, bu kızlar

okumak istiyorlar, ailelerini ikna edelim. Konuştuk aileleriyle özellikle iki tanesinin ailesiyle, dediler hoca olmaz böyle bir şey, yani biz liseye gönderemeyiz bu kızları. Tabi ben ikna edeceğimiz konusunda özellikle ikna edebileceği konusunda umutluydum, çok üzüldüm, diyorum bir çözüm bulmalıyız. Sonra biz o çözümü bulduk, açık lise. Kızlar liseye gidemediler ama lise kızlara geldi. Liseyi bitirdiler, ben bu kızları, dersten sonra akşamları geliyorlardı, ben onlara gidiyordum, ders çalıştırıyordum. Matematik, Kimya, Biyoloji, Edebiyat, Türkçe bütün dersleri birlikte çalışıyorduk, hatta bana dedi ki okul bir yıl daha var, kalalım bir yıl daha kalalım onların okulu için. Dedim, ... için bile kalamam. Yani o hadde geldim falan, dedim. Neyse biz taşı tarağı topladık geldik. Neyse son sınıfa geçtiler, liseyi bitirdiler. Ve o arada evlenmişti ama üniversite kazandı.(Gülüyor.) Kendi tercihlerini yaptım, biz o arada ayrıldık tam o yıl ayrıldık. Ve üniversiteye gitti, Batman'ı kazandı, muhasebe okudu, şimdi çalışıyor. Çaykur'da Rize'de çalışıyor. Tabi ..... kalmadı, ... ben kardeşlerini okutuyordum o sırada. Ben sonra, iki kız kardeşi okudu, bir erkek kardeşi Hukuk Fakültesi okuyor şu anda, bir erkek kardeşi üniversiteye hazırlanıyor, işte kız kardeşlerinden biri öğretmen oldu ve biz hala görüşüyoruz. Evime geldi ben doğum yaptığımda, çiçek gönderdi. Böyle müthiş bir bağımız var. .... 'nın çocuğu oldu, liseyi bitirdi ama .... tam liseyi bitirme dönemiymi, bir çocuk işine girince o üniversiteyi kazanamadı. Ama köyde tüylerim diken diken oldu hala, köyde ondan sonra okudular. Ya .... kardeşleri de okudu, üniversiteye gittiler, İstanbul'da yaşıyorlar gayet böyle açık modern kızlar oldular, hemşire oldular. Yani bir kadın bir yere dokundu ve orayı değiştirdi, kendimle gerçekten gurur duyuyorum bu anlamda.

Antep'e geldik, 1 yıl sonra ayrıldık, ben bir süre annemlerle yaşadım. Sonra annemlerden ayrılmak istediğimi söyledim. Ya şimdi şöyle ailem rahat olduğum için annemlerle hani, arkadaşşıma gideceğim, gece çıkacağım, içeceğim, şunu yapacağım, bunu yapacağım sıkıntısı olmayacağını bildiğim için çok rahat ailemle yaşadım. Daha doğrusu bir süre kendileriyle yaşamamı onlar istediler, iyi ki böyle yapmışız çünkü açıkçası biraz zor geçirdim. Yani madden de sıkıntı yaşadım, ama annemlerle olduğum süre içinde evet odam yoktu, kardeşlerimin odası vardı, benim bir odam yoktu evde, her gün kanepede otururken, Allah belanı versin, diye kanepeye oturuyordum. Çünkü bizim ayrılık sürecimizde çaba sarf etmeyen taraf o olmuştu. Yani ayrılmak isteyen, ayrılmak istiyorum dememişti bana ama şey demişti çaba sarf ediyorsun bunun farkındayım yapma, demişti. O herhalde ayrılma cesareti gösterememesinin bir göstergesiydi, ben hani bunun üzerine kötü olmuşum yani. Hani bir şey farkında yani ben farkında olmadığını düşünüyordum, farkında olduğu halde ayrılmamak için bir şey yapmamış olması çok kanıma dokunmuştu. E bir de

yani gerçekten hani aramızda, o da inkâr edemez, ayrıldığımız dönemde hala duygu vardı. Yani hani evet yıpranmıştı, azalmıştı işte ilişkimiz yıpranmıştı ama bir duyguların bitmesinden, azalmasından ya da yıpranmasından bahsedebilirdi. O anlamda da biraz duygu dünyam zor geçti. Yani her şey, sadece mantıklı düşündüm, duygusal düşünmüş olsaydım ayrılamazdım. Sadece mantık çerçevesinde düşünerek ayrıldım, sonra annelerde kaldığım süre içerisinde arkadaşlarımla çok rahat görüştim. Antep'e yeni gelmiş sayılırdım, kendime sosyal çevre edindim. Hala o dönem arkadaşlarımla çok yakından görüşüyorum. Okulum, tesadüfen geldiğim bir okul değildi, biz kaç kişiydik, 56-57 kişilik bir okulda, dediğim gibi Yukarıbayır'da bir okul. Fakat 56-57 kişilik okulda 52 kişimiz Eğitim-Sen'liydik, şube gibiydik yani. Ve herkes okulda çok aktifti yani şey, sendikal anlamında aktif. Sendikaya gidip gelen, sendikada çalışan, sendikanın etkinliklerine katılan, basın açıklamalarına katılan işte mitinglere giden, il dışındaki işte insanlara mitinglere falan giden arkadaşlardı. Sosyal anlamda da birbirimize yakındık, yaş grubu olarak da yakındık. Çok iyi ilişkilerimiz vardı. O arkadaşlarımla çok sık bir araya geliyordum. Sonra sendika çalışmalarında aktif oldum. Antep'te Kırkayak Sanat Merkezi vardır. Kırkayak Sanat Merkezi'nden arkadaşlarım vardı, yani daha öncesinden tanıdığım insanlar vardı orada. Onun çalışmalarına katıldım. İşte resim sergilerinden tutun da işte gezilere gittik arkadaşlarla, fotoğraf kursuna gittim. Sonra bir arkadaş grubumla birlikte her hafta tiyatroya gidiyorduk, devlet tiyatrosu ve şehir tiyatrosu var, Antep'te vardı. Şehir tiyatrolarını kapattılar, devlet tiyatrosu var şu anda ama bir süreden beri kaç yıldan beri hiçbir gösteriye gitmedim yani en son .... gitmiştim. Her hafta kombine bilet alıp arkadaşlarımla tiyatroya gidiyorduk, içiyorduk, geziyorduk, sendikaydı, partiydi derken öyle gün, bir yıl kadar annemlerle kaldım sonra yeter artık ben kendi evime çıkacağım dedim.

Şimdi o dönemde biliyorsun bu süreçte herkes rahat siyaset yapıyor, e, bir de çok fazla seçim çalışması geçirdik biz o dönemde. İşte 2011, Akın Birdal burada adaydı, Akın Birdal'dan sonra geçen yıla kadar hiç seçimsiz bir yıl geçmedi, sürekli bir seçim çalışması, sürekli politik bir çalışma içinde olduk. Şimdi sendika da kadın çalışmaları da hız kazanmıştı, iyi bir kadın grubu vardı, herkes aktif çalışıyordu yani. Birçok arkadaşımız yani 20-30 kişiyle kadın toplantıları yapıyorduk, sadece Eğitim-Sen olarak. Şimdi geçenlerde, geçen hafta bir KESK kadın meclisi yaptık 8 kişiydik yani SES, BES, TÜM-BEL-SEN, EĞİTİM-SEN, hep birlikte 8 kişiydik. Ama o dönem sadece EĞİTİM-SEN olarak 20-30 kişilik kadın toplantıları yapabiliyorduk. Ve aktif çalışmalar oluyordu, kadın tiyatro çalışmaları, işte eğitim çalışmaları, toplantıları sonra kadın gösterileri, 8 Martlar, 25 Kasımlar çok politik geçiyordu. Toplantılarda talepler de çok politikti. İşte platformda Eğitim-Sen

aktif rol oynuyor hala da yer alıyor. Onun dışında ziyaretler yapıyorduk yani kurum ziyaretleri işte gelin çalışmalarımıza katılın. İşte sendikada ben aynı zamanda okul gezilerine, örgütlenme gezilerine katılıyordum. İşte kadın meclislerinden, EĞİTİM-SEN kadın meclislerinden muhakkak bahsediyordum ve önce insanlar lakayt bir şekilde oturup dinliyorken, birkaç dakika sonra yönlerini dönüyorlardı. Hatta şeyi hiç unutmuyacağım, bizim o dönemki kadın sekreterimizi. Bu dönemde şimdi kadın sekreterimiz ordayken ikimiz bir hafta örgütlenme gezisine çıkmıştık. Çok böyle, Antep'in hem dışında bir okula gideceğiz çok kenar semt böyle ahırların olduğu bir mahalle işte. Şeyi aradı, işyeri temsilcisi arkadaşımızı aradı, işte biz birlikte geliyoruz, arkadaşları topla şu saatte orda olacağız. Söylemiş yani herkesi davet ediyoruz, biz EĞİTİM-SENlileri değil, öğretmenler odasında olan herkese söylüyoruz, işte bütün herkese söylemiş, işte şu saatte iki kadın arkadaşımız gelecek. Oradan bir öğretmen, sanırım EĞİTİM-BİR-SEN'li bir öğretmen şey demiş, ya siz işte solcular kadınları süslüyorsunuz, püslüyorsunuz, vitrin ayağını biliyorsunuz, o çirkin tabirle, yani vitrin olarak kullanıyorsunuz, siz örgütlenmenizi böyle yapıyorsunuz. Bu da şey demiş, terbiyeli ol, siz de insanlara müdürlük, müdür yardımcılığı satıyorsunuz. Sizin nasıl yani sizin hiç konuşmamanız lazım, kadın arkadaşlarımız hakkında böyle konuşmaya utanmıyor musunuz, falan demiş. Sonra biz gittik, toplantı öncesi söyledi bu olayı, haber verdi. Biz gittik işte ikimiz de konuştuk, anlattık şu anda hatırlamıyorum o süreç neydi, o günkü sendikal süreci anlatıyoruz. O günkü şikayetleri anlatıyoruz ve taleplerimizi söylüyoruz. Konuştuk konuştuk konuştuk, sonra bize bunu söyleyen adamı da göstermişti, şu arkadaş falan diye söylemişti. Çıkışta adam geldi bizden özür diledi, dedi ben dedi işte siz gelmeden önce sizin nasıl sendikacılık, işte kadınların, kadınlar nasıl sendikacılık yapar ki, sendikayı nasıl anlatırlar ki diye bir şey söylüyor yani daha değiştirerek söylüyor bize, ben dedi özür dilerim. Ya dedi, hiç duymadığım şeyler duydum sizden, dedi. Ya siz bilmiyorsunuz ama dedi ben sizden özür dileme gereği hissettim dedi. Ben mesela böyle bir davranışla karşılamaktan da çok şaşırmıştım, yani adam bizden özür diledi yani haberimiz olduğunu bilmediği halde. Ben sizin hakkınızda yanlış düşünmüşüm, siz kadınlar olarak gayet iyi bir sendikacılık yapıyorsunuz, diye adam bizden özür diledi. Bu mesela değişik bir tecrübe oldu benim için. Sendikada ise sadece yani mesela toplantılarda şey, EĞİTİM-SEN meclis toplantısında farz edelim 30 kişi var toplantıda, 5-6 kadın oluruz ve çok az kadın konuşur. Ama mesela aynı kadınlar kadın meclisi toplantısında gayet aktiftir. Öneri de yapar, süreç değerlendirir, eleştiri yapar, sendikayı da eleştirir, kendimizi de eleştirir falan ama mesela karma toplantılarda biliyorsunuz kadın mücadelesinin çok karakteristik özelliğidir, o yüzden hani pozitif ayrımcılık

diyoruz. Ama mesela hiç genel meclis toplantılarında kadın söz almaz. Ben de çok söz almam yani bu güne kadar 3-5 defa söz almışım genel meclis toplantılarında yani. 10 yıla yakın zamandan beri aktif olarak sendikada çalışıyorum Antep'te, ama çok az söz alırım. Ama kadın meclisi toplantılarında toplantıya yön veririm hani yani toplantının moderatörü ben olmadığım halde yön veririm, muhakkak öneriyle giderim. Toplantıya katılamayacaksam bile muhakkak düşüncemi ve önerimi kadın sekreteri arkadaşları arar söylerim. Şu konuda şunu şunu düşünüyorum, şu gündemle ilgili şöyle bir önerim var, diye ben gitmesem de düşüncemi oraya taşıyım yani. Sendikada durum böyle yani yönetim ve karar alma organlarında da aynı şekilde, bu güne kadar bir defa iki tane kadın, bu defa iki kadın, a bu defa da iki kadın vardı, bu yönetimde bir de bundan önceki yönetimde iki tane kadın şey yönetime girdi. Ama ondan önce sadece kadın sekreterliği oluyordu kadınlara. Ama şimdi mesela bu defa da şey değil mesela bir örgütlenme sekreterliğini ya da genel sekreterliği kadına vermiyorlar, eğitim sekreterliğini veriyorlar, ya da bir mali sekreterliği kadına vermiyorlar yine. Kadın bundan önce de bir kadın şeyi oluyor kadın sekreteri oluyor, diğer kadın da eğitim sekreteri oluyor. Ya bu zaten şeydir ya hani bu direkt toplumsal cinsiyet rolleriyle ilgilidir yani. Erkekler siyaset yapma şekilleri, söz alırlar 3 dakika söz hakları varsa en az 5 dakika konuşurlar her şey söylerler. Kadınlar ise mesela biz sonra söz alan, erkek lehine aynı şeyleri tekrarlar ama söz alır yani aynı şeyleri söylemiş olmasına rağmen söz alır. Ama kadınlar, yine bu cinsiyet rollerinden kaynaklı o güvensizlik vardır. Yeni sendikaya gidiyor, ilk kez böyle bir iş yapıyor, tecrübesiz ama erkekler her zaman ilk ergenliklerinden itibaren hatta çocukluklarından itibaren kalabalık ortamda konuşulması, pipisini göstermeyle başlamış, sosyalleşmesi ama kadının öyle değil. Sürekli ayıp yapma, konuşma, sus büyükler konuşsun, erkekler konuşsun ile başlamış. E, dolayısıyla sendikaya da yeni girmiş zaten, siyasete yeni başlamış. Öğrenciyken de es kaza girmişse ya da bir şekliyle çalışmalara, siyasallaşmaya başlamışsa orada da erkekler öne çıkmış, erkekler kendinden önce söylemiş, kadın ya benden önce söyledi diye söz alma gereği duymamış. Erkek 5 dakika konuşmuş, ya nasıl olsa işte çok uzadı ya gerek yok ben söz hakkımı kullanmayayım, demiş. Bu direkt bundan, sebeplerinden biri bu, sonra erkeklerin evde daha çok zamanı olması işte siyaseti, gündemi takip etmeye erkeğin zamanı var ama kadının daha az zamanı var dolayısıyla kadın ancak kendine zaman ayırıyor. Dolayısıyla erkek, bir siyasal durum değerlendirmesi ya da gündem değerlendirmesi yapılacağı zaman, erkek daha hâkim olmuş oluyor. Kadın daha az hâkim olduğu için ya onu söylesem mi, onu zaten biliyorlar, a, o varmış ben söylemeyeyim. Yani kadın kendini bilmeze çekiyor, dolayısıyla o özgüveni kırılıyor. Yanlış

söylerim, eksik söylerim, ne derler hiç ben tecrübe yaşamadım ama tecrübe yaşayarak öğrenilen bir şeydir. Dolayısıyla erkekler daha tecrübeli oldukları için onlar daha rahat konuşup söz alıyorlar, kadınlar söz almıyorlar ama kadın kadına olduğumuzda bir birimizi yurt belliyoruz ve daha rahat konuşuyoruz. Eksik söylemekten, yanlış söylemekten çekinmiyoruz ama erkeklerle bir arada olduğumuzda çekinmiyoruz ve konuşmuyoruz, önermiyoruz, nasıl olsa biri önerdi. Yani şey yapmıyoruz yani bunu ben yani işte benim söyleyeceğimi Ahmet söyledi, ben de bunu önerecektim ya bunu bile yapmıyoruz ama bunu bile yapmamız lazım ama maalesef bunu da yapmıyoruz.

Ha, karar alma organlarında olmak yine aynen şey gibi yani rol dağılımları gibi, başkan erkek olur, önemli görevler erkekte olur. Sınıf başkanı erkek olur, yardımcısı kız olur, aynı yani ya da işte başhekim erkek olur, başhemşire kadın olur. Direkt böyle hani bütün iş alanlarında da öyle, okul şeyde, bizim mesela kendi mesleğimiz için öyle değil mi? Sınıf öğretmenlerinin %80'i kadın iken idarecilerin tamamı erkek. Müdür erkek olur, öğretmen kadın olur yani bu maalesef sendikalarda da böyle. EĞİTİM-SEN'in bu konuda eşit temsiliyet diye bir kararı yok, SES'in var SES'de eş başkanlık var, eş sözlülük var fakat EĞİTİM-SEN'in bu anlamda şeyi yok. KESK'in var, KESK'te eş başkanlık var, iç temsiliyet var ama EĞİTİM-SEN'de maalesef böyle bir şey yok. Yani çalışanların ya da üyelerin de aynı şekilde, üyelerin büyük çoğunluğunun kadın olmasına rağmen, sendika yönetimlerinde karar alma organlarında kadınlar yok. Dediğim gibi Antep'de 3 milyon insanın yaşadığı, binlerce eğitim emekçisinin olduğu 2000 küsur Eğitim-Sen üyesi olduğu bir şehirde, sadece iki defadan beri, iki tane kadın yürütme organlarına giriyor. Sendikada hala çalışmaktayım aynı zamanda ben şeyi de savunuyorum yani devlet memurları yasası, işte devlet memurunun siyaset yapmasını engeller. Fakat hayır, yani biz siyasal düşüncesi ve siyasal fikri olması gereken kesimleriz. Yani bir öğretmen bir konuda düşüncesi olması lazım ya da bir sağlık emekçisinin bir konuda bir siyasal düşüncesinin olması lazım ki hayatı şekillendirebilsin. Şimdi dolayısıyla sadece sendikal çalışmada değil aynı zamanda siyasal çalışmalar da yürüttüm, yürütüyorum da. En başta kadın mücadelesinde çalışıyorum, kadın mücadelesini bağlantısız mücadele alanı olarak görüyorum, ekolojiyi de inançları da bağımsız mücadele alanı olarak görmekteyim. Dolayısıyla kadın mücadelesinde kadının siyasallaşmasını, eşitlenmesini, özgürleşmesini, demokratik bir hayatı savunmaktayım. Kadının da bütün demokratik haklarına eriştiğinde ancak eril zihniyete karşı bir eşitlik mücadelesini kazanacağını düşünüyorum. Tabi ki bunu sınıf mücadelesinden ayırmıyorum, sınıf mücadelesiyle bire bir yürümelidir o yüzden de bir siyasi partide de görev almam gerektiğini düşünüyorum, alıyorum da.

Şimdi şöyle, çalışmalarımız son yıllarda dediğim gibi evet, özgünlüğünde kadın mücadelesinde olmasına rağmen siyasal olarak son yıllarda 2011'den bu güne kadar sürekli seçim çalışması olarak geçti. İşte şey, ben muhtar adaylarından tutun da Cumhurbaşkanlığı seçimleri, genel seçimler, Haziran, 1 Kasım derken geldik bu güne, acı günler, özellikle 7 Haziran'dan sonrası.

Hemen yani bütün çalışmalarda yer aldım. Eşim, bu arada evlendim, 2013 yılında evlendim. Benim yoldaşım, ikimiz de örgütlüyüz. Kadınların mücadelesini en az benim kadar savunmakta yani bir sosyalist olarak savunmak zorunda da. O anlamda, o da kadınların eşitliğini savunan bir yerden düşünüyor. Evlendik biz, iyiyiz tabi ki zaman zaman gerilimlerimiz, özel bu süreçte birlikte işsiz kaldık bu arada, velhasıl sendikada çalışmaya devam ediyorum. Sendikada ağırlıklı olarak şu sıra sadece kadın çalışmalarında yer alabiliyorum. Çünkü oğlumdan dolayı bütün sendikal çalışmalara eskisi gibi hem .... hem genel çalışmalara, hem kadın çalışmalarına çokça zaman, maalesef ayıramıyorum artık. Sadece kadın çalışmalarında olabiliyorum. 2015'te, önce Diyarbakır'da 5 Haziran patlaması, arkasından 20 Temmuz'da Suruç katliamı sonra 10 Ekim katliamı, bunlar Türkiye'nin dönüm noktalarıydı. Dolayısıyla hepimizin dönüm noktalarıydı. Bu arada 2014 yılında benim yeğenim oldu. Ben evet, o sıra bir çocuğumun olmasını istiyordum ama beni alt üst etti. Nasıl ki göreve başladığımda o çocuklar benim duygu dünyamı, şefkat dünyamı çok değiştirdilerse .... da beni çok değiştirdi. Ya böyle bir anne gibi hissettim, çok yaklaştım, çok duygusallaştım, görmeden okula gidemiyordum. Kokusu üstüme siniyordu, okulda kendimi kokluyordum falan böyle. .... yıllar başladı, tabi bombalı katliamlı yıllardı. Hatta 7 Haziran'da ben Facebook'tan şey yazmıştım, artık daha güzel bir dünyada büyüsek, sonra 1 Kasım'da sözümü aldım, diye yazmıştım. Sonra Suruç katliamında arkadaşlarım vardı, buradan katılan arkadaşlarım ..... o bir kaç günü hayatımda unutamam, gerçekten çok kötüydü o bir kaç gün. Suruç katliamı olduğunu .... Suruç'taydı, ben temizlik yaptım, tam oturdum, CNN'deydi sanırım, Suruç'ta Kobane'ye işte oyuncak götürmek isteyen gençler, bomba patladı falan filan, ... oradaydı dedim. ....ne, o daha sonra Suruç'ta bomba patlamış, çok sayıda ölü yaralı varmış. S..... de oradaydı, dedim. Sonra işte haberler bilmem ne, bütün cenazeler Antep'e geldi. Ailelere haber verdik yani kimliği tespit edilen çocukların ailesine haber verdik. Ailelerin ..... cenazeleri omuzlarımızda taşıdık. Bir anneye haber, hiç unutmuyorum, ... dedim diye bir Siirtli çocuğun annesine haber verdim. Kadının elini tutuyordum, kadın zaten, bütün aileler tahmin ediyorlar ve sadece duyuyorlardı yani işte, bizler söylüyorduk içeriden adli tıptan kimliği tespit edilenler, duyuyor, söylüyorduk. Onlar duyunca tabi feryat figan. ....annesi böyle ağladı ağladı. Tek çocuk, dedesi falan vardı, çok gençti kadın da, yani

annesi, 30 yaşlarında falan 30-35 yaşlarında bir kadındı. Kadın kendini yerden yere attı, sonra kadın biraz sakinleşince ben gittim böyle adli tıbbın, ağaçlar falan var, mezarlıkta zaten adli tıp. Bağıra bağıra ağladım, ağladım ağladım falan sonra yani bu bütün işte haberleri verip annelere cenazeleri almıştık ..... sıra sıra sıra sıra, bütün kabustu yani. Cehennem gibi bir sıcak o gün. Ben bir de regl oldum, çok kötüydü. Sonra benim balkonda böyle bir sürü çiçeğim falan vardı, karanfillerim falan vardı. Biz o iki üç gün hastaneye işte, anneler fenalaşıyorlar onları hastaneye götürüyoruz işte. Şeyde, sonra mezarlıkta işte zaten cenaze töreni o imamların okuması falan öyle bir şey mümkün olmadı, çünkü öyle bir feryat figan hali ki, hiç bir anne o imamların okumasına falan şey yapmadılar, yani kimse onu beklemedi yani. Hem işte mezarlıkta, hastanede, adli tıp önünde oradan oraya falan gittik geldik, onu haber verdik. Sonra bizim .... partili bir yoldaşımızın da onların içinde olduğunu öğrendik. .... İlk kez bir yani partiden bir yoldaşımı, yani tanımıyordum ama yoldaşımı, aynı partide birlikte mücadele ettiğim bir arkadaşımı ilk kez kaybettim öyle. .... Cizreli işte, ailesi buraya geldi, sonra biz buradan parti olarak ben gitmemiştim onda, sonuçta öğretmedim, ben gitmemiştim ama işte eşim ve diğer partili arkadaşlar gitmişlerdi Cizre'ye. O iki-üç gün ben balkondaki çiçeklerimi sulamamıştım, sulayamamıştım yani, hiç aklıma bile gelmemişti. Gecenin bir yarısı geliyorduk, çok kötü durumdaydık, duş falan bile almamıştık. Sonra baktım çiçeklerimin hepsi çok solmuş. Nasıl böyle suçluluk duygusu hissettim, kendimi kötü hissettim, üzüldüm. Dedim, yani hani bu çiçekleri sulamak bile yani beni kendime getirebilirdi, iyi hissedebilirdim, yazık ettim çiçeklere. Ya, hiç biri kurumamıştı, sadece solmuşlardı çünkü 20 Temmuz, Antep çok sıcak o iki gün dayanamamışlardı. Sonra şey düşündüm, ya biz şurada saksıdaki iki tane karanfile kıyamıyoruz, o gencecik 20 yaşlarındaki insanlara nasıl kıydılar, nasıl kıyabiliyorlar.

Sonra ne oldu işte 10 Ekim, 10 Ekim'de oradaydım ve patlama noktasından bir, iki dakika önce geçmiştik Antep olarak. İndik, ben partili arkadaşlarımı gördüm böyle el salladım, bizim şube başkanı, pankart benim elimdeydi, gel gel, dedi yerimize geçeriz sonra görürsün arkadaşlarını, dedi, hayatımı kurtardı adam. Biz oraya geçtik, pankartı açtık .... ile birlikte pankartı tutuyorduk, düdük satan biri geldi, hatta düdük .... biraz önce oynuyordu. Düdük alalım, dedik adamın eline parayı koyduk, yani bir taraftan pankartı da açıyoruz aman düdük alalım derdine düştük. İki lira parayı koydum, patlama oldu. Direkt gördük yani her iki patlamaya da 50 metre falan 50-60 metre mesafedeydik, yani. 5 dakika kadar önce oradan geçmiştik sonra her şey gördük yani orada. Tekrar oradan tabi dağıldık vesaire, oraya dair acayip izlenimlerim var mesela izdiham yaşamadık ya,

herkes birbirine yol verdi. Kimse koşmasın, kimse koşmasın diye herkes birbirini uyardı, bu akıllılığı ilk kim yaptıysa çok iyi bir akıllılık yaptı o anda, çünkü izdiham yaşanabilirdi, Herkes o panikle koşup ezilebilirdik çünkü gerçekten acayip bir kalabalık vardı. Maalesef o kalabalık o kadar arkadaşlarımızın bize siper olmasına sebep oldu yani seyrek olsaydık daha fazla can gidebilirdi. Sonra otobüsler oradaydı, biz otobüslere gitmek yani gitmek için mecburen oradan geçtik, hepimiz tekrar o meydandan geçmek zorunda kaldık. Yani otobüslerin yerini değiştirmediler, bize bu kötülüğü yaptılar. Daha oralarda cam parçaları dururken bir kaç saat sonra oradan otobüslerimize gitmek zorunda kaldık maalesef. Ve her yerde hala insan parçaları vardı, bize bunu yapmayıp da otobüslerin yerini değiştirebilirlerdi. Sanki çok mu panik olmuşlardı düşünememişlerdi. Biz otobüslerin orada olduğunu düşününce, biz oraya nasıl gideceğiz diye düşündük mesela biz oradan geçmek zorundayız tekrar dedik. Geçmek zorunda kaldık, tekrar kendimizi kötü hissettik. Yani o ambulansların geç gelmesine tanığız, oradaki ya ilk giden şeydi taksicilerdi biliyor musun? İlk taksiciler gitti, taksiciler akın akın gitti, sonra trafikteki araçlar nasıl olmuşsa duymuşlar, şey geldi o trafikteki araçlar geldi arkadaşlarımızı taşıdılar hep hastanelere falan. Ben o belirli bir bölümü hatırlamıyorum, sonra annemle şey konuştuğumuzda hatırlıyorum, telefon görüşmelerinden saatlerine baktım. 21 dakika, dakika sonra ilk ambulans geldi. Anne ambulans şimdi geldi, dediğimi hatırlıyorum. 21 dakika sonra geldi ambulans yani ambulans evet, geç geldi, iki adım sonra hastanelerken.

Dediğim gibi kötü süreçlerden geçtik sonra hem katledildik, hem ihraç edildik. 2016'da, 15 Temmuz'dan sonra başlayan o ihraç furyasından, 29 Ekim'de arkadaşımın düğünündeysen ihraç edildiğimi öğrendim. 8 Eylül'de şey, açığa alınmıştık. Tüm Türkiye'de birçok ilde olduğu gibi Antep'te de 407 kişi açığa alınmıştı. İlk etapta bu 407 kişinin 10 kişisi, 11 kişisi pardon ihraç edildik. İlk ihraç listesindeyim yani, 29 Ekim'de gerçekten arkadaşımın düğünündeysen sonra işte herkes duymuş, ben bakmamıştım işte, çok sendikalı arkadaş falan vardı, herkes masa masa böyle oturuyorlar, herkes duymuş benim duymamı bekliyorlar yanıma gelmek için falan. Sonra benim duyduğumu anladılar, herkes yanıma geldi falan. O sırada KESK eş başkanı .... aradı, geçmiş olsun, dedi. Vallahi işte dedim durum böyle böyle, düğündeysen dedim halay başı çekeceğim dedim, izin ver başkanım dedim.(Gülüyor.)

Ya şimdi şöyle, o süreçte biliyorsun sokakta insanların annesi öldü, bir hafta cenazelerini alamadılar. İnsanlar çocuklarının cenazelerini dolapta soğutmak zorunda kaldılar, acı acı acı. Sur'a

da gittim bin kadın imzacısından biriydim, Sur'a gittik, orada çatışmalar dursun diye. Cizre'yi yaşadık, bodrumları yaşadık, Silopi yerle bir oldu. Silopi'den gençler geldiler üniversite sınavına burada girmek için, evimize aldık ve oradaki vahşeti, oradaki yaşadıklarını birkaç gün dahi unutsunlar, öyle sınava girsinler diye elimizden geleni yapmaya çalıştık. Onları rahatlatmaya çalıştık, sohbet ettik , gezdirdik. Sonra şey düşündüm, ihraç edildiğim ilk, yani gerçekten gittim halay başı çektim bu arada, şaşkınım, icazetle de başkandan izin aldım, halay çekebilirim. Sonra orada da söyledim, ilk anda söyledim, insanlar sokak ortasında hiç yokken öldürülüyor, ben ihraç edilmişim ne? Verdikleri bir 3 milyonu mu gözüme sokacaklar? O 3 bin lira için onlara da amenna diyecek halim yok. Yani hani hep kadın tarafından bakmaya çalışıyoruz, kadınların eşitlenmesi, çocukların gerçekten bilimsel eğitim alabilmesi için demokrasi gelmek zorunda. Bu ayrımcılık, bu ötekileştirme bitmek zorunda. Yönetelim ya yöneten zihniyetim, Türk'üm ve Sünni'yim. Kimliksizim ayrıdır da yani hani Türk ve Sünni kökenliyim, rahatıma bakabilirim ama vicdanım rahat değil yani orada ben 6 yıl yaşadım. Bu zamana kadar bir sürü şey duydum, okudum, gördüm. İzliyorum, aklım var, mantığım var dahası vicdanım var. Gerçekten aylık bana 3 bin lira para verecekler diye o acılara kör, sağır, dilsiz olamazdım, olmadım da.

Şu anda özel sektörde çalışıyordum, en başta söyledim biyoloji mezunu ve bir istatistik firmasında çalışıyordum. Bir anda işten çıkardılar, bu gün de hatta mahkemesi vardı da, yanlış bir işlem yapılmış ondan dolayı şey, sonuçlanamadı. İşsiz şu anda ve şey ciddi ekonomik sıkıntılar yaşıyoruz ama vicdanım rahat yani hiç bir şekilde ah vah etmiyorum.

***'a dair kaygım yok, tabi ki şöyle var, sadece *** için değil, dünyadaki bütün çocuklara dair kaygım var. Buradan pencereden dışarıya bakarken sadece başörtülü, türbanlı bilmem şey böyle kadınlar görüyor. Bilimden, bilimsel düşünmeden uzak, demokratik olmayan bir ülkede sadece bir çocuk kurtulamaz. Biz nasıl kurtulamadıysak bu çocuklar da kurtulamaz. Kaygım sadece .... dair değil, bütün çocuklara dair. Hani bir filmde diyor ya dünyanın öbür ucundaki çocukları da seviyorum, tanımadığım çocukları da seviyorum. “O Çocukları”ndaydı sanırım, başka bir kadına çocuğunu emanet ediyor, o dünyanın öbür ucundaki tanımadığım çocukları sevdiğinin yarısı kadar benim kızımı sev, diyor. Evet, yani hani dünyanın öbür ucundaki çocuklar için ne istiyorsam kendi çocuğum için de onu istiyorum. Ya da kendi çocuğum için ne istiyorsam, dünyanın ucundaki diğer çocuklar için de aynı şeyi istiyorum. Bundan dolayı ihracım hiç kanıma dokunmuyor ama bu zulme, bu eşitsizliğe, kör, sağır, dilsiz kalanlar çok kanıma dokunuyor.

Bu güne kadar, bu evin yani ben ihraç edildiğim güne kadar evin en çok para kazananı bendim çok, sadece home ofis çalışıyorlar. Haftanın birkaç günü sadece bilgi alacağı verileri toplayacağı dükkanlara gidiyordu, bazen iki hafta bile gitmiyordu, günlerce evdeydi. Sigortası yoktu, benim üzerimden sigortası vardı. Sonra şirketi şey dediler, bizim durumu benim ihraç durumumu öğrendikten sonra işte sigortalı çalıştırılm dediler, bir iyilik yaptılar bize. Sigortalı çalışmaya başladı. Sonra şöyle ben hani dediğim gibi evin en paralı, bir de ben şey yapıyordum özel dersler veriyordum. Evde eğitime falan gidiyordum, gönüllü derslerim vardı o ayrı, derneklerde falan gönüllü derslere gidiyordum. Evde eğitime falan da gidiyordum, dolayısıyla elime normal sadece ek ders ücretim değil iki kat daha fazla ek ders geçiyordu. Yani benim sadece maaşım bile yüksekti. Sonra ben ihraç edildikten sonra....yapmaya başladı, seni işte sigortan düştü, bir kaç ay sonra sigortası başladı. Ha, işte evin reisi benim sana para vereceğim falan, bence şakasını da yapma dedim, hiç hoş değil falan. Evet, şeydi yani sadece şakasını yaptı, ama şeyi düşünüyordum hala da düşünüyorum, çalışırken bir anda çalışmıyorsun, evdesin hiç paran bir gelirin yok ve birine bağlı olmak, bağımlı olmak gerçekten çok kötüdür.

Şimdi AKP hiç bir alanda eşit temsiliyet uygulayan bir siyaset değil iken, ihraçlar konusunda eşit temsiliyet uyguladı. Kadınların yani kadın erkek sayısı hemen hemen eşit, neden? Çünkü kadınları, bir kadınlardan çok korkuyor, iki kadınları daha bağlı, bağımlı ve daha güvensiz hale getirmek için eşit temsiliyet yaptı. Eşit temsiliyeti tırnak içinde söylüyorum, yani onların gayesi eşit temsiliyet uygulamak değil, ironi yapıyorum. Şimdi dolayısıyla kadınlar bunu çokça hissetmişlerdir o bağlılığı, bağımlılığı işte eşi hala çalışıyorsa .... falan, kadınları buna kılmak için yaptılar. Ve ben dedim yani bana bunun şakasını yapma, biliyorum şaka yapıyorsun ama yapma, dedim.

Çünkü ben de bir şöyle bir sıkıntı yaşadım, ihraç oldum, sanırım süreç, zaten bel fitiği hastasıydım. Üç tane fitiğim vardı, zaten ciddi ağrılar falan yaşıyordum dönem dönem. Sanırım ihraç süreci de bu stresi falan da arttırarak fitiğimın biri patladı ve sıfır hareket. Çok ağrı, ameliyat oldum yattım. Sonra çocuk düşündük, ameliyatın hamileliğe bir etkisi yani bir zarar olmayacağını konuştuk doktorla. Hamile olabilirsin dedi, tüp bebek yaptık, olmadı çünkü biz çocuk istediğimiz halde bu sürece kadar olmuyordu. Dedik, bari bir ihraç fazlası olsun dedik, bir ihraç fazlası yaptık. Tüp bebek ilk denemede oldu, tabi bunların hepsi birer maliyet, işte ameliyat özelde, 6000 lira para verdik, kardeşim karşıladı. Tüp bebek bir maliyet, Ankara'da kardeşim karşıladı, sağ olsun. Bizim hiç birikmiş, yani birikim yapma gereği duyan insanlar olmadığımız için işte paramızı

kazanıyorsak bunu biriktirelim falan böyle bir şeyimiz olmadığı için, para biriktirmemiştik açıkçası. Paramız yok yani hani olamaz da çünkü şu anda bu oturduğumuz evi biz krediyle almıştık ilk evlendiğimizde, hala kredi ödüyörüz o süreç içinde de kredi ödüyörük. Ha, buna rağmen bizim yerimizde birileri olmuş olsaydı para biriktirirdi, biz buna rağmen para biriktiremedik, hiç birikimimiz yoktu. İşte kardeşim karşıladı tüm maddi taraflarını, avukat kardeşim.

Sonra hamile kaldım, hamileliğim ilk 3 ayında işte doktor, tüp bebek, riskli gebelik bilmem ne falan filan derken hamileliğim ilk 3 ayında yattım. Sonra 4. 5. ayda rahattım, sonra 7. ayda erken doğum riskim oldu, bir daha yattım. (Gülüyor.) Yani ben yatmak için ihraç edilmişim. (Gülüyor.) Yani hepsi şey, şakasını yaptık, işte ihraç olmasaydım bu bana bu kadar izin vermezlerdi, iyi denk geldi, diye. Ya, hamileliğimin 6 ayını yattım, 3 ay ayaktaydım yani ihraç oldum 2 yıl olmuştu ama ben, 2 yılın sadece 3 ayı, 3-4 ayı ayaktaydım. Sonra doğumdan altı ay sonra avukat olan kardeşimin yanında çalışmaya başladım. Kardeşimin böyle bir çalışma, yani çalışan ihtiyacı olmadığı halde, bize maddi destek olsun diye. Çünkü bize zaten destekte bulunuyordu, ama ben bunun haksız kazanç olduğunu düşünüyordum. Kardeşim de yani evet, benim işimi yapacak elzem bir durum değildi ama yani ola da bilirdi, olmaya da bilirdi. Kardeşimin yanında çalışmaya başladım. Kardeşim sigorta avukatlığı yapıyor, şirket avukatlığı yapıyor. Onun icra dosyalarını takibe başladım. İşte 10 Aralık'ta çalışmaya başladım, 13 Mart'ta pandemi başlayana kadar çalıştım. Tabi bu çalışma şöyle bir çalışma, yani başkasının yanında ya da kurumsal bir yerde çalışma gibi ilk günden itibaren olmadı, ilk zaten 4-5 ay saat 9-9.30 gibi bazen 10 gibi durumuma bağlı olarak bazen 10 gibi gidip 12-13'de çıkıyordum. Sonra haziranda hatta temmuz, ağustostan sonra o başladığım yılın 1 yaşından sonra, tam zamanlı çalışmaya başladım kardeşimin yanında. Yani sabah 9, akşam 5 çalışmaya başladım. Ofistekiler 8 buçuk, 6 çalışıyordu, ben toleranslı çalışıyordum. E, tabi kardeşim olması sebebiyle, birlikte bir yere gidiyorduk, işim oluyordu çıkıyordum. Eylem oluyordu gidiyordum, toplantı oluyordu çıkıyordum. Söylemiyordum bile ofiste, yoksa işte oradaki çalışan arkadaşımız, benim işim var, derdim söylersiniz falan diyordum. İşte tatile birlikte gidiyorduk, şey şakası yapıyordum, patron beni o kadar seviyor, o kadar beğeniyor, tatile bile birlikte çıkıyoruz. Bütün sosyal ortamlara birlikte gidiyoruz falan şakası (Gülüyor.) yapıyordum. Bir avukata verdiği kadar bana para veriyordu, gayet iyiydim yani, oradan iç, buradan, her gün kahveler, sodalar falan öyle. İşte rahatsız olduğumda gitmiyordum falan gayet rahattım, bu 1,5 yıla yakın süre içinde. Sonra pandemi 11 Mart ilk vaka açıklandı, en son 13 Mart'ta ofise gittim. O çalışma bana çok iyi geldi. Yani ofis ortamı iyiydi, biz 12-13 kişiyiz, kalabalık bir

ofisiz. Stajyer avukatlardan işte 5-6 yıllık avukatlara kadar var, bu da rahat, yani herkesin gayet sosyal ilişkisi var, akşamları bir de ofiste sadece bir erkek var, ofisin tamamı kadın. Ya bir tek ofiste ağda yapmadık yani (Gülüyor.) öyle bir ortam. Yani kadınlar da gayet iyi, böyle sosyal rahat kadınlar, birlikte işte şey, içmelere gidiyorduk, ediyorduk falan. Böyle pandemi gününe kadar. Sonra pandemi başladı, herkes ofisten, şey ofisten bilgisayarını almıştı herkes evden çalışmaya başladı. Benim ofiste yaptığım iş evden yürüteceğim bir iş olmadığı için ben, bir tek ben çalışmıyordum ama herkese yani maaşları, yani mesela 3000 lira maaş veriyorsa herkese 2000 vermeye başladı. Bir de orada performansla herkes maaş alıyordu, ben performans dışı, hak etmediğim kadar, hak etmediğim üstünde para alıyordum. Patron torpil geçiyordu bana. Sonra bana da verdi, ben dedim yani herkes azdan çoktan evden çalışıyor, ofise gitmeleri gerekmiyorsa, ofise gitmiyorlar çalışıyorlar insanlar. Sonuçta ben hiç bir şey yapmıyorum, bana para verme. O da şey dedi, ofiste bizim yemeğimizi falan yapan temizliğimizi yapan bir abla var, onu söyledi, ben ona da veriyorum abla, dedi. Yani ona da verdim sonuçta sana da o yüzden veriyorum. Sonra bu hani şeyden 1 Haziran mıydı kaç hazirandı, bu normalleşme sürecine başladı herkes, her yer açıldı, etti falan ondan sonra pandemi tekrar bir hortladı. Herkes ofise gitmeye başladı ben direkt herkesle temas eden bir yerde oturuyorum ofiste yani, ofiste biri lavaboya gitmek istese benim yanımdan geçmek zorunda. İşte tam açık ofis çalışıyoruz, herkese degen, herkesle muhatap yani kapıya bakıyorum, kargo vesaire falan işleri, bir de tramvayla gidip gelecektim. Şey dedi, abla çalışma, yani pandemiden dolayı bu riski almayalım. Ben destek olmaya çalışırım size falan, dedi. Dedim, yok gerek yok işsizlik maaşı alıyordu, benim sendikada dayanışma maaşım var. Dedim, biz kendimizi çeviririz. Ama kendimizi evet, madden çevirdik, çeviriyoruz bu anlamda ama ben kendimi kötü hissetmeye başladım. Ofis bana çok iyi geliyormuş yani ben, her gün kitap okuyordum yollarda, yarım saat gidiş yarım saat geliş, günde 1 saat. En az 1 saat kitap okuyordum. Ofiste hakikaten, her konuda sohbet ediyoruz, muhabbet ediyoruz, böyle çok şakacı, neşeli kadınlar var, geyik yapıyoruz, kahve içiyoruz. Benim için sosyal bir ortam.

Sonra hem pandemi hem ev, sınav işte işleri, disiplinli çalışmıyor, çalışması gerektiği kadar çalışmıyor, ciddiye almıyor, sorumsuz davranıyor, bencil davranıyor, rahat davranıyor. E, zaten ben bunaldım, velhasıl daha önceden de vardı, daha önceden de vardı, bu biraz önce bahsettiğim Suruç, 10 Ekim süreçlerinden de ciddi etkilenmiştim. Kaygı bozukluğum vardı o dönem antidepresan kullanmaya başlamıştım fakat biz tüp bebek tedavisine başlamadan bir kaç ay önce yani hamilelikten dolayı bıraktım. Ama ben kendimi biliyorum ben arttım yani, o dönem ben daha

rahattim. Bir, olayları daha politik siyasi değerlendiriyordum, iki süreç böyle bu kadar muğlak, belirsiz değildi. Şu anda hala bu pandeminin vesairesinin ne olacağı belli değil, sonra iş durumu vardı, ben kendimi daha güvende hissediyordum mesela. O çalışıyordu en azından Şimdi o da alıŐmıyor. Pandemi ne kadar sürecek, ne olacak, dünyanın hali, kriz derinleŐiyor, siyasal olarak daha kötü bir döneme doğru gidiyoruz. Ciddi faŐizm yaşanıyor yani dünyanın her yerinde faŐizm artıyor, sağ muhafazakarlık artıyor. Türkiye'de, tek adam sistemini demek biraz Şey yani, yaŐadıklarımızı hafife almaktır. Tipik bir faŐizm yaşanıyor velhasıl kayęı bozukluğum arttı, hatta daha önce geçen yaz arpıntılarım falan başlamıştı. Doktora gittim, doktor hassas kalplerde yaşadığımız bir Şey dedi. Ama emziriyorsun, 1 yaşına kadar emzirdim, emziriyorsun işte ilaç kullanamazsın, işte kahve çay ve stresten uzak duracaksın ve yürüyüŐ yapacaksın, dedi. Doktora hiÇbir Şey demedim, yani stresten nasıl uzak durabilirim, dünya bu kadar af edersin boktan bir haldeyken ve ben bunu gryrken, nasıl stresten uzak olabilirim. Geçtim kendi özel yaŐantımdaki stresleri, bu kadar stres zaten arpıntım varsın olsun, dedim yani hani bunu ben kendi mdahalelerimle deęiŐtiresem. Çok çok bunları duymam, görmem. Sonra baktım ciddi, hani yani kayęılarım artıyor, artık ciddi sıkıntılar yaşıyorum. Bir süreden beri, kiŐ işte ne zamandı, Őubat falandı, Őubattan beri falan twitter falan kullanmıyorum. Ama tabi ki dünyada olup bitenden yine de haberdarım, yani o haberler gelip beni buluyor. Twitter, facebook kullanmıyorum. Kendime saçma sapan bir oyun edindim, akşamları oyun oynuyorum. Biraz kitap okudum, bir süre içinde fakat kitap da Şey yaptı beni. Hayatımda ilk kez kitap okumak canımı sıkardı oldu yani kitaptaki bir dram, bir kötü bir... işte romansa. Bundan çok etkilenir oldum, kitap okurken ağlamaya falan başladım, hayatımda hiÇ kitap okurken ağlamıyordum. Kitap okurken ağlamaya falan başladım. Şimdi kaç aydan beri kitapta okumuyorum. Ama zaman, dediğim gibi böyle tam ev kadını haline girdikten sonra zaten, zaman da çok yetmiyor. ,..... Çok hareketlendi, zaten çok hareketli bir çocuktu, maymun doęurmuŐum, her yere tırmanmaya çalışan bir ocuk. Onunla böyle evde etkinlikler, oyunlar falan yapmaya çalışıyorum, ev, yemek falan tabi biraz stresli bir dönem yaşadık Şimdi yani toparladık bayağı. Bu çalıŐmama kararı yani benim de ortak fikrim çalışmak bana iyi geliyor, çalışma fikri de iyi geliyor ama bir süre böyle olmak zorunda oldu. Çünkü bakma baktırma sıkıntısı olacaktı bir defa. Bir de Şey yaşıyoruz, benim derdim o değil ama sanki evde yapılan işleri ben dert ediniyormuŐum gibi algıladı. Ben ama Şimdi bir yerden haber bekliyoruz, o iş olursa, ben evde olayım, evin işi gücü, yemek falan ben yapayım daha böyle geleneksel olalım bir de böyle deneyelim, bunlar sıkıntı olacak mı? Diye düşündük ama .... algıladığı .... sıkıntı Şey değil, o iş

yapıldı, bu iş yapıldı değil. Bunların adaletsiz bir şekilde yapılması, onunla yaşadığımız sıkıntının tamamı o. İşler adaletsiz bir şekilde olduğu için birbirimize zaman ayıramıyoruz. Sadece .... oldu. Kendimize ve birbirimize, ya ben kendime bırak kendime bile, o kendine zaman ayırıyor onda sorun yok. Ama ben kendime zaman ayıramıyorum, özel zamanlarımız olmuyor. Benim yaşadığım sıkıntı bu iken işte bulaşğın yıkanması, çamaşırın toplanması gibi algılıyor, yanlış algılıyor. Benim sıkıntım o değil çünkü ben çalışıyorum mesela daha önce ben dediğim gibi bir dernekte gönüllü derse gidiyordum. Haftanın iki günü, haftanın üç günü de şey evde eğitime gidiyordum, e zaten haftanın beş günü okula gidiyordum. Yani bu gönüllü ve özel şey evde eğitim derslerini okul olduğu günler yapıyordum. Haftanın beş günü sabah 8'den akşam saat 8'e 9'a kadar zaten dışarıda oluyorum. Haftanın, günün hepsini evde geçirmiş oluyor, dışarı da çıkmıyor, bir şey de yapmıyor ama ben geliyorum, mutfakta bulaşık var ya da çamaşır toplanmamış, haliyle bunu sorun ediyordum. O da sorunu işte öyle algılıyor ama sorun o değil. Ben dışarıda bu kadar çok çalışıyorum, maaşımın iki katı kadar ek ders alıyorum. Sen evdesin, yorgunluğum bir tarafa, üstüne üstlük siyaset yapıyorum, sendikasıydı, partisiydi bilmem neydi, koşturuyorum oradan oraya, canım çıkıyor, bir günde. Bir sendika, bir okul, bir parti, bir yok o dernek falan gidiyorum ama eve geliyorum, yemek yapılmamış ya da aç olmuş oluyorum, yolda diyorum yemeği hazırlar mısın, ben çok açım diyorum, geliyorum yemek yok. O sanıyor ki sorun yemeğin yapılması, hayır sorun adaletsiz bir iş dağılımının olması. Ben de şey dedim yani, ha, ofiste çalışırken de aynı şekilde, sabah erken kalkıyorum, saat 7'de kalkıyorum, duşumu alıyorum, ... emziriyorum, işe gidiyorum. Saat 9'da ofiste oluyorum, akşam 5'te ofisten çıkıyorum, eve geliyorum saat 6 olmuş oluyor fakat doğru dürüst evde bir şey yapmamış. Ben de bunu sorun ediyorum haliyle, ben yokken sen bunları yapsan, ben geldikten sonra da birbirimizle vakit geçiresek, bir film izlesek, bir yürüyüşe gitsek. O, benim çarpıntı sorunum falan olduktan sonra, hadi yürüyüşe çıkalım, ben diyorum mutfak burada nereye yürüyüşe çıkacağız ya da şu iş var yürüyüşe çıkamam zaten vaktim yok falan, diyorum. O, yine sorunu işin yapılması olarak algılıyor. Ben de işte şey dedim, bir süre sen çalış, o beklediğimiz büyük bir ihtimalle olacak şey, sen çalış ben evde olayım, böyle bir çözüm buldum. Annemlerle de böyle konuştum, şey diyor yani ısrarla çalışmak sana iyi geliyor, ha madden de ihtiyacınız var çalış. Ben de hayır biraz da böyle deneyelim, benim haklılığımı anlayalım diye.

Çevremde kız kardeşim, annem... Annem elbette yani bir maaş getiren para kazandıran bir işte çalışmıyordu ama aktif siyasetin içindeydi, annem eve kapandı, çevremdeki bütün kadınlar eve kapandı, hani şey öğretmen falan olanlar da biliyorsun okullar falan askıya alındı, eğitim öyle.

Herkes eve kapandı ve herkes bir anda tüm dünya bir fırına döndü. (Gülüyor.) Herkes evde ekmek yaptı yani. Herkes evde ekmek yaptı, bugüne kadar işte askıya aldığı, hep ertelediği işleri tamamladı, evde bez değmeyen yerlere bezler değdi ama herkes birbirinden uzaklaştı, herkes bir anda koşturdu. Sanki telefonla biriyle konuşsak da virüs kapacakmışız gibi oldu. Herkes bir anda kapandı, hiç kimseyle görüşmüyoruz, kapıyı aralık açıyoruz falan, biz 38 gün evimizin kapısından dışarı çıkmadık ya, 38 gün bu çocuk, iki yaşındaki çocuğu eve mahkûm ettik, hapsettik. Ya o kadar kötüydü ki, anneler buradan geçiyorlar balkondan el sallıyorlar ... anneanne dede diye, ağlıyor çocuk. Meğer hiç bir şey olmazmış. (Gülüyor.) Herkes, bütün kadınlar eve kapandı, erkeklerle birlikte kapandılar, dolayısıyla tartışmalar, didişmeler hani süreç de belirsiz, ne yaşayacağız, hasta olduk mu olmadık mı? Paranozalar arttı hepimiz paranoyak olduk, bir poşetten korkar olduk. Ya alışverişe gitmek, bir şey almak, bir ekmek almamak için işte tüm dünyayı fırına çevirdik yani. Herkes evde ekmek yapar oldu. Biz hala evde ekmek yapıyoruz da biz sevdik hani o ekmek işini. Ya işte siyaset yapan kadın eve kapandı, çalışan, gelir getiren bir işte çalışan kadın eve kapandı. Çocuklarla işte, eşlerle herkes evde oldu, sürecin belirsizliği, ekonomik belirsizlik derken kadının üzerine yük bindikçe bindi. Ben kendim öyle oldum yani işte yani düzenli bir işim varken eve kapandım, bir anda işsiz kaldım. Sürecin belirsizliğini yaşıyorum, hasta olacak mıyım, hasta olursam ne olur, ben hasta olursam .... hasta olur mu? İşte annesiz babasız kalan çocuklar vardır, annesi babası hasta olup da çocuk hasta olmuyorsa o insanlar ne yapıyordur? Ben hasta olursam, ... hasta olursa, bizden birimiz ölürse, aaaaaaaa! Paranozaya paranoya paranoya, yani hani derken birbirimize çatar olduk. Yani zaten biraz önce kısmen bahsettim, sıkıntılardan dolayı gerilimimiz vardı, artık iletişimsizlik başladı aramızda yani konuşamaz olduk, birbirimizle bir şey paylaşamaz olduk. Herkes tartışacaksa konuşmayalım. Bu hale geldik, konuşmuyorduk artık yani bir şey paylaşmıyorduk.

Şimdi ben şiddete meyilli erkeklerle yaşayan kadınları hiç düşünemiyorum, o yüzden şiddet artmıştır, biz de bile şiddet arttı. Yani direk birbirimize psikolojik şiddet uygulamaya başladık, benim artık sağım solum seyirmeye, kafamda uyuşukluklar başlamaya başladı. En son Psikiyatrist arkadaş var, onu aradım ben böyle böyleyim çok kötüyüm, hemen ilaç başlayalım, dedim. Tekrar ilaç kullanmaya başladım hatta ciddi böyle sersemlikler falan oldu, sürekli bir uyku halim oldu ama şimdi alıştım ilaca tekrar, işte 2 aydan beri kullanıyorum tekrar. Hadi ben bu durumdayım mesela şeyi duymuyorum, yazın da bütün kapı pencereler açık, burası yaşadığım mahalle orta gelir, memurların ve emeklilerin çok olduğu böyle sessiz sakin bir mahalle. Şu anda benim kapı

pencerem açık hiç ses, araba sesi falan bir şey yok. Fakat biz bu güne kadar duymadığımız kadar şey duyduk, binalardan gelen bağırış çağırış sesleri duyduk bu yaz. Sürekli kavga duymuş oluyor evlerde ve kadın çılgınlıkları bağırıyorlar falan, ben çıkıyorum müdahale edeyim bir ses çıkarayım, ne yapıyorsun falan, diyeyim. Hatta ya .... kadın çok bağırdı falan böyle, benle bir kadın daha müdahale ettik, ne oluyor orada ne yapıyorsun kadına falan dedik, diğer kadın biraz daha farklıydı şey dedi, ayıp değilmi ya, gecenin bu saatinde bağırıp çağırıyor falan yaptı, o değişti yani. İşte şey, buralarda bile insanlar bağırıp çağırıyorlar, zaten haberlere de medyaya falan da yansıdığı kadar görüyoruz, kadın şiddeti o kadar arttı, kadın ölümleri o kadar arttı. İnsanlar zaten bunu söylüyor hatta bir grubumda şey yazılmıştı, kadın da adam da evde çalışmaya başlıyorlar fakat bu uzaktan eğitim yapılıyor ya çocuklara, çocuklar annenin bilgisayarında derslere katılıyorlar. Babanın bilgisayarıyla değil yani dolayısıyla bu işin kadınların işi olduğu algısı direkt yansıtan bir örnek. Kadınlar da eve geldikten sonra her şeyi yapmaya başladılar yani daha çok yapmaya başladılar, işin stresi de cabasıydı.

Gelecekle ilgili tabi ki bir hayalim var, bu ülkede, bu dünyada devrim olacak ve her şey değişecek buna inancım var tabi ki. Bunu ben görecekim ya da görmeyecekim, benim çocuğum görecek ya da görmeyecek ayrı ama bu olacak. Eğer olmayacak olsa ben hep söylüyorum olmayacak olsaydı hala mağaralarda yaşıyor olurduk. Yani bu değişim kesinlikle olmak zorunda, bu değişim olacak. Bütün sınırların, bütün sınıfların kalktığı bir dünyada eninde sonunda yaşayacağız. Bütün insanların özgürce yaşadığı, konuştuğu, düşündüğü bir dünyada olacağız tabi ki. Bütün çocukların mutluluk çılgınlıkları bir dünya olacak ama kendi hayatıma dair çok uzun zamandan beri bir güvenim, bir umudum yok açıkçası. Bu ülkede hepimiz para biriktirme, ev alma, araba alma, bir birikim yapma gereği neden duyuyoruz? Çünkü güvenmiyoruz bu ülkeye, geleceğe güvenmediğimiz için kendimizi güvene alma ihtiyacı hissedip, bir birikim yapma ihtiyacı hissediyoruz. Yani bunu ben yapıyorum, yapmıyorum diye demiyorum yani genelimiz için. Bu güvencesiz olduğumuzun bir göstergesi. Herkes hani eskiden hep şey derlerdi ya işte devlet memurunun bir güvencesi var işte bir memur olsa yeter. Hayır kardeşim, yok artık öyle bir güvence yani ihraç ediliyorsun geçtim, zaten ihraç edilmesen bile zaten güvenli çalışmıyorsun. Kadron yok, sözleşmeli çalışıyorsun, idarecine bağlısın zaten o da daha atanırsan, görev alabilirsen o da daha güvencesiz çalışıyorsun zaten. Yani dolayısıyla yakın vadede bir güvenden bahsedemeyiz.

Hayata dair tabi ki bir umudum var, yani biraz önce de söylediğim gibi herkesin eşit ve özgür, adil

bir dünyada yaşayacağımı tabi ki umut ediyorum, buna inanıyorum. Ama yakın zamana dair biraz önce de soru arasında soruldu ya, AKP zaten gitmeyecek (Gülüyor.) öyle bir durum yok. Zaten şimdi gitmesin de istiyorum yani bu kadar kötülük, bu kadar yanlışlık varken bunu başkasına miras bırakmasın, kendi bu yaptığı şeyin içinde kalsın bunun faturası bu halk tarafından buna gösterilsin zaten. Yani hiç bir şey yokmuş gibi gitsin, gelen de bu sanki kendinin hatasıymış gibi zaten böyle bir şey olmasın. İktidardan inmesin zaten, Allah onu ...olsun bize.(Gülüyor.) Ama şey, devran dönecek eninde sonunda çok kötü, çok acı günlerden geçiyoruz, pandemi de bunun tuzu biberi oldu.

Pandemiye dair şöyle bir algım da var, bu pandemi bitecek başka pandemiler başka virüsler çıkacak muhtemelen. Bir doğa bu kadar tahrip olmuşken, bunun olması muhtemel, iki sermaye bunun tadına vardı, bunu çok sevdi, kriz bunu çok sevdi. Biz emekçiler bunu şey, çok ağır bedellerle ödüyor olsak bile, bütün yönetimler yapmak istedikleri her şeyi çok rahat yaptılar, bize rağmen yaptılar her şeyi. Ve bundan sadece doğa bizden intikam almayacak, sermaye sınıfı da bu ballı kaymağı bırakmayacak, başka virüsler bize musallat edecek gibi görünüyor.

Yani bilmiyorum, bazen hani insanlar çok her şeyi dramatize ediyorlar, böyle çok ağlak bir hal oluyor ama evet, onu da yaşayalım, ben hiçbir duygunun saklanmaması gerektiğini düşünüyorum kesinlikle. Ya hiçbir duygumu da bastırmamaya çalışan bir insanımdır her zaman. Yani öfkemi de kızgınlığımı da, mutluluğumu da, sevincimi de, arzumu da anlatmaya da çalışan ve bunu kendi içimde de bastırmamaya çalışan bir insanım. Böyle paylaşırım da rahat da paylaşırım bütün duygularımı da. Açığımdır yani, bu hani bazı insanlar kapalıdır anlatmaz falan, ben bu anlamda anlatırım da anlatmak hakikaten iyi geliyor, ama dediğim gibi sadece ağlak dramatize ederek değil. Farklı taraflarını da anlatmaya çalışarak, farklı taraflarını da nasıl anlamaya çalışarak. Yani sadece işin dramatik tarafı olursa, o işin içinden çıkamıyoruz ama maalesef bu insanın elinde de olmuyor. Yani ben bir süreden beri sadece bu işin duygu tarafıyla boğuşuyorum, boğuşmaya çalışıyorum ama olmuyor yani, sadece duygu tarafını görürsem olmuyor. İşin arka tarafındaki siyasetini, karımı, rantını, her şeyini görmek, o da kötü de yani onu zaten görüyoruz, o yüzden kötüyüz ama mümkün olduğunca bu duyguları görmeyelim istiyorum. Yani hani kadın cinayetleri oluyor v.s. hala oluyor ya ben görmeyeyim, duymayayım, bana haber gelmesin falan diyorum ama maalesef. Biz duymaya tahammül etmiyoruz insanlar bunlara maruz kalıyorlar. Yani şimdi ben yaşanan bir acıyı, bir savaşı bir patlamayı hadi görmeyeyim ama bu yaşanıyor, bu oldu. Ne yapacağım, ben ondan haberdar

olmaya tahammül edemezken, insanlar içindeyim. Al hadi bunun altından kalk nasıl kalkacaksın, kalkamıyorum ben bunun altından. Yani bu kadar acıyı, bu kadar haksızlığı, bu kadar adaletsizliği hak etmiyoruz ya. Ya benim şimdi çocuğumla gerçekten en keyifli zamanlarıdır, en böyle laylay lom zamanlarını geçirecekken, ben dünyanın öbür ucunda olay olmuş, bir patlama olmuş, ben onun ağırlığı altındayım. Çocuğumla geçirmem gereken keyifli zamanları geçiremiyorum, yani bize bunları niye yaşıyorlar? Bu hakkı kendilerinde nereden buluyorlar? Bu ne cüret, bizim hayatımızı yani dünyanın moralini bozma cüretini nereden alıyorlar ya? Herhalde biz veriyoruz. Biz vermemeliyiz işte. Ve yani bir süre bununla baş etmeye çalıştım ama baş edemiyorum. Çünkü benim dışımda yani bunlar benim kendi özel hayatımda yaşadığım şeyler değil, o olsa o insanı çıkarırım, o etmeni çıkarırım, onu değiştiririm ama bu benim dışımda yani çok gerçek sebepler var ve bu gerçek sebepler maalesef benim dışımda olan sebepler.

